

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Δ.^α

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 12 Δεκεμβρίου 1858.

Ἄριθ. 23

ΘΘΕΛΛΟΣ

ΗΤΟΙ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Εισέρχεται ἡ Δουδαίμονα μετὰ τῆς Αἰμιλίας καὶ ἐνὸς ὑπηρέτου.)

ΔΥΣ. Φίλε μου, ἤξεύρετε ποῦ κατοικεῖ ὁ Κάσιος;

ΥΠΗΡ. Ὁχι κυρία μου, ἀλλὰ δύναμαι νὰ κάμω τὸν κόσμον ἄνω κάτω καὶ νὰ τὸν εὔρω.

ΔΥΣ. Εὐρέ τον, καὶ εἰπέτω νὰ ἔλθῃ ἐδῶ· εἰπέτω ὅτι ἐδυσώπησα ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν σύζυγόν μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι τὰ πάντα θέλουν διορθωθῆ.

ΥΠΗΡ. Τοῦτο νομίζω ὅτι εἶναι πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ κάμῃ καὶ διὰ τοῦτο θέλω τὸ κάμει.

(Εξέρχεται)

ΔΥΣ. Αἰμιλίε, ποῦ λές νὰ ἔχασα ἐκεῖνο τὸ μανδύλιον;

ΑΙΜ. Δὲν ἤξεύρω, Κυρία μου.

ΔΥΣ. Πίστευσόν μοι ὅτι ἐπρωτίμων νὰ χάσω τὸ βαλάντιόν μου πλῆρες χρυσῶν νομισμάτων. Ἄν ὁ εὐγενὴς Μουρὸς μου δὲν ἦτον γενναίοςφρων καὶ

ἀφρωτισμένος καὶ ἀνεπίδεκτος ἀγενοῦς ζηλοτυπίας ἤρκει τοῦτο νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ κακὰς ὑποψίας.

ΑΙΜΙΑ. Δὲν εἶναι ζηλότυπος;

ΔΥΣ. Τίς; ὁ σύζυγός μου; Νομίζω ὅτι ὁ ἥλιος ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ἀπερρόφησε πᾶσαν τοιαύτην φανίδα ἀπὸ τοῦ αἵματός του.

ΕΙΜ. Ἴδου αὐτὸς ἐρχεται.

ΔΥΣ. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω, ἕως εὖ προσκαλέσῃ τὸν Κάσιον.

(Εισέρχεται ὁ Ὅθελλος.)

Αὐθέντα μου πῶς ἔχετε;

ΘΘΕΛ. Καλὰ φίλη μου. (Κατ' ἰδίαν)

Ἢ, πόσον δύσκολος μοὶ εἶναι ἡ προσποίησις. — Πῶς ἔχετε Δουδαίμονα;

ΔΥΣ. Καλὰ φίλε μου.

ΘΘΕΛΛ. Δός μοι τὴν χεῖρά σου. Ἡ χεῖρ σου αὕτη εἶναι ὑγρὰ, κυρία μου.

ΔΥΣ. Το γῆρας εἰσέτι δὲν τὴν ἐμάρανεν, καὶ οὐδ' αἰ λύπαι.

ΘΘΕΛΛ. Ἀλλὰ τοῦτο ἀποδεικνύει καὶ καρδίαν γόνιμον καὶ ἐλευθέριον· ἡ χεῖρ σου αὕτη ἔχει ἀνάγκην περιορισμοῦ, νηστείας καὶ προσευχῆς σκληραγωγίας θεραπευτικῆς καὶ ἀσκητικῆς· διότι ἐνυπάρχει εἰς αὐτὴν νεανικὸς καὶ κακοποιὸς τις Δαίμων ὅστις πολλακίς στασιαζῆ. Καὶ ὅμως εἶναι καλὴ χεῖρ καὶ γενναία.

ΔΥΣ. Ὁρθῶς λέγετε, διότι διὰ ταύτης σὰς ἐδωκὰ τὴν καρδίαν μου.

ΘΘΕΛΛ. Ἡ χεῖρ σου εἶναι εἰς ἄκρον ἐλευθέριος ἀλλ' αἱ χεῖρες τῶν παλαι ἐδιδόν καρδίας, κατὰ τὴν

σημερινήν ὅμως συμβολοτυπίαν (heraldry) διδουσι χεῖρας πλὴν καρδίας δὲν διδουσι.

ΔΥΣ. Δὲν ἐννοῶ τὴν διάκρισιν ταύτην τὴν ὑποσχασίν σας;

ΟΘΕΛΑ. Ποῖαν ὑπόσχεσιν, γλυκεῖα φίλη;

ΔΥΣ. Ἐμήνυσα εἰς τὸν Κάσσιον νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ἔμιλησῃ.

ΟΘΕΛΑ. Ἐγὼ τρομερὸν κατάβρουν ὅστις μὲ ἐνοχλεῖ ἀδιακόπως· δανεισατέ μοι το μανδηλιόν σας.

ΔΥΣ. Ἴδού αὐθέντα μου.

ΟΘΕΛΑ. Ἐκείνο τὸ ὅποιον σοὶ ἔδωκα.

ΔΥΣ. Δὲν το ἔχω ἐπάνω μου.

ΟΘΕΛΑ. Κακὸν τοῦτο. Τὸ μανδηλιὸν ἐκεῖνο ἂν γυπτία τις εἶχε δώσει εἰς τὴν μητέρα μου. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο φαρμακεύτρια δυναμένη σχεδὸν νὰ ἀναγινώσκῃ τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων· τῇ εἶπε δὲ συγχρόνως ὅτι ἐν ὅσῳ ἤθελεν ἔχει αὐτὸ, ἤθελε τὴν καθιστᾶ ἑρασίμην, καὶ ἤθελε φυλάττει τὸν πατέρα μου σταθερὸν εἰς τὸν συζυγικὸν ἔρωτά του· ἀλλ' ἐὰν ἤθελε τὸ ἀπολέσει ἢ δωρήσειν αὐτὸ εἰς ἄλλον, ἤθελε τὴν ἀποστραφῆ, καὶ ἡ καρδία του ἤθελε τραπῆ πρὸς ἄλλας. Ἡ μήτηρ μου ἀποθηήσκουσα μοὶ ἐχάρισεν αὐτὸ, καὶ μὲ ἐπρόσταξεν, ὅταν κατὰ τὴν φορὰν τῆς τύχης ἤθελον νυμφευθῆ, νὰ τὸ δώσω εἰς τὴν συζυγίμου· ὅπερ καὶ ἐπραξά. Φύλαττε αὐτὸ, καὶ θεώρει αὐτὸ ὡς κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ σου. Τὸ ν' ἀπολέσῃς ἢ φιλοδωρήσῃς αὐτὸ ἤθελεν εἶναι ζημία ἀνεπανόρθωτος καὶ ἀκαταλόγιστος.

ΔΥΣ. Εἶναι δυνατόν τὸ τοιοῦτον;

ΟΘΕΛΑ. Εἶναι ἀληθές· ὑπάρχει μαγεία εἰς τὸ ὕψασμά του. Πυθώνισσα δὲ τις διακοσίων ἐτῶν ἡλικίας εἰς τὸν πυθωνικὸν οἰστρὸν τῆς τὸ ἐκέντησεν· οἱ δὲ σκώληκες οἱ γεννήσαντες τὴν μέταξαν τοῦ μανδηλίου τούτου ἦσαν ἡγιασμένοι· τὸ ἔβαψαν δὲ εἰς τὸ αἷμα καρδιῶν παρθένων.

ΔΥΣ. Ὁ Θεέ! εἶναι ἀληθές τοῦτο;

ΟΘΕΛΑ. Ἀληθέστατον, καὶ διὰ τοῦτο ἔχετε τοὺς ὀφθαλμούς σας ἀνοικτούς.

ΘΥΣ. Λοιπὸν εἶθε νὰ μὴ τὸ εἶχον ἰδεῖ ποτέ.

ΟΘΕΛΑ. Ἄ! διὰ τί;

ΔΥΣ. Διὰ τί ἔμιλιτε μὲ τοιοῦτον τρόπον καὶ σφοδρότητα;

ΟΘΕΛΑ. Ἐγάθη; ἀπωλέσθη; εἶπέ μοι, παρέπεσε;

ΔΥΣ. Ὁ Θεέ μου!

ΟΘΕΛΑ. Θὰ μοῦ πῆς τί ἔγεινε;

ΔΥΣ. Δὲν ἐγάθη, ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελε χαθῆ;

ΟΘΕΛΑ. Φέρε μοι νὰ τὸ ἴδω.

ΔΥΣ. Δύναμαι, Κύριε, ἀλλ' ὄχι τώρα. Αὐτὸ εἶναι στρατήγημα διὰ νὰ μὲ ἀποτρέψῃτε ἀπὸ τὴν αἰτήσιν μου. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ δεχθῆτε πάλιν τὸν Κάσσιον.

ΟΘΕΛΑ. Φέρε μοι τὸ μανδηλί μου· τοῦτο μοὶ δίδει ὑποψίας.

ΔΥΣ. Ἐλα, ἔλα, ποτὲ δὲν θέλεις εὐρεῖν ἀξιότερον ἄνθρωπον.

ΟΘΕΛΑ. Τὸ μανδηλί μου νὰ φέρῃς!

ΔΥΣ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἀποκριθῆτε περὶ τοῦ Κάσσιου.

ΟΘΕΛΑ. Τὸ μανδηλί μου!

ΔΥΣ. Εἶναι ἄνθρωπος ὅστις πάντοτε ἐθεώρησεν ὡς μόνην εὐτυχίαν του τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀγάπην του· συνεμερίσθη τοὺς κινδύνους σας...

ΟΘΕΛΑ. Τὸ μανδηλί μου σοῦ λέγω.

ΔΥΣ. Τῇ ἀληθείᾳ, τοῦτο εἶναι ἀξιόμιστον.

ΟΘΕΛΑ. Νὰ μὴ σὲ βλέπω πλέον! (ἐξέρχεται.)

ΑΙΜ. Μήπως ὁ ἄνθρωπος οὗτος ζηλοτυπεῖ.

ΔΥΣ. Ποτὲ δὲν μου συνέβη τοῦτο πρότερον· Πρέπει ὅντως νὰ ὑπάρχῃ τι φιλτρον θαυματουργὸν εἰς τὸ μανδηλιὸν ἐκεῖνο· εἶμαι δυστυχιστάτη διότι τὸ ἔχασα.

ΑΙΜ. Διὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἔτους δὲν δύναται νὰ ἐνοήσῃ τις ἓνα ἄνθρωπον· εἶναι ὡς στόμαχοι γινόμεθα βυρὰ τοῦ πάθους των καὶ ὅταν κορεσθῶσι μᾶς ἀποφρίπτουσιν. Ἴδού ὁ σύζυγός μου καὶ ὁ Κάσσιος.

(Εἰσέρχονται Ἰάγος καὶ Κάσσιος.)

ΙΑΓ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος· ἡ Κυρία πρέπει νὰ σᾶς τὰ διορθώσῃ· ὦ, τί εὐτυχῆς σύμπτωσης! ὑπάγετε καὶ ἐκλιπαρήσατε αὐτήν.

ΔΥΣ. Πῶς ἔχετε, φίλε Κάσσιε; Τι νέα;

ΚΑΣΣ. Κυρία μου σᾶς ἐνθυμίζω τὴν δέησίν μου. Σᾶς παρακαλῶ ἵνα διὰ τῆς φιλανθρωπῶς μεσιτείας σας ἀναζητήσω πάλιν, καὶ γείνω μέτοχος τῆς ἀγάπης ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ διανοίας σέβομαι καὶ ἀγαπῶ. Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω ἀναβολὴν ἐὰν τὸ πταίσμά μου εἶναι τοσοῦτον ἀσυγχώρητον, ὥστε οὔτε παρελθούσαι ἐκδουλεύσεις, οὔτε μετάνεια ἐν τῷ παρόντι, οὔτε σκοποὶ γενναῖοι δύνανται νὰ ἐξιλεώσωσι τὸν στρατηγὸν μου καταπνίγω τὸ ἄλγος τῆς καρδίας μου, καὶ ἀσπασθεῖς ἄλλο στάδιον ἐν τῷ β.φ. παραδίδω ἑμαυτὸν εἰς τὸ ἔλεος τῆς τύχης.

ΔΥΣ. Φεῦ! τρισευγενὴς Κάσσιε, ἡ μεσιτεία μου δὲν ἰσχύει τώρα· ὁ αὐθέντης μου δὲν εἶναι πλέον ὅ,τι ἦτο καὶ οὐδὲ ἤθελεν δυνῆθαι νὰ τὸν γνωρίσω ἐὰν οἱ χαρακτηριστῆρες τοῦ προσώπου του μεταβάλλοντο ὅσον ἢ διαθεσίς του. Ἐπικαλοῦμαι εἰς μάρτυρας τοὺς ἀγίους πάντας ὅτι ὠμίλησα ὑπὲρ ὑμῶν παντὶ σθένει, καὶ ἐσέσυρα τὸ μίσός του διὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου μου! Λάβετε ὀλίγην ὑπομονήν· πᾶν ὅτι δύναμαι θέλω κάμει, καὶ πλέον ἢ ὅτι ἤθελεν τολμήσει ὑπὲρ ἑμαυτῆς. Ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν βεβαιώσιν μου ταύτην.

ΙΑΓ. Τί! μήπως εἶναι θυμωμένος ὁ αὐθέντης μου.

ΑΙΜΙΑ. Πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθεν ἐντεθῆεν, σφόδρα τεταραγμένος.

ΙΑΓ. Εἶναι δυνατόν νὰ ὀργισθῆ; ἐγὼ εἶδον τὸ τηλεβόλον νὰ ῥίπτῃ τὰς τάξεις του εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ὡς δαίμων νὰ ἀφαιρᾷ τὸν ἀδελφόν του ἀπὸ τὸν βραχίονά του... καὶ δύναται νὰ θυμώσῃ; — Πρέπει νὰ συνέβῃ τίποτε πολὺ σοβρὸν. Θὰ σπεύσω

νὰ τὸν ἐντάμωσω· κάτι τρέχει διὰ νὰ θυμώσῃ τόσον.

ΔΥΣ. Σὲ παρακαλῶ σπεῦσον. Καμμία πολιτικὴ αἰτία φαίνεται ὅτι τὸν βασανίζει ἐκ Βενετίας,

(Ἐξέρχεται ὁ Ἰάγος.)

Ἡ συνομοσία ἀνακαλυφθεῖσα ἐνταῦθα ἤτις κατετάραξε τὸ πνεῦμά του, καὶ εἰς παρομοίας περιστάσεις οἱ ἄνθρωποι φύσει καθάπτονται μηδαιμῶν πραγμάτων, καὶ τοὶ τὰ λυποῦντα αὐτοὺς εἶναι μεγάλα. Ἡαῖ, τοῦτο εἶναι ἀληθές, διότι ὁ δάκτυλός μας μόνον ἐὰν πάσῃ μεταδίδει τὴν εὐδύνην του εἰς ὅλον τὸ σῶμα, μὴ λησμονῶμεν δὲ ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι θεοί, καὶ ὅτι δὲν πρέπει πάντοτε νὰ περιμένωμεν παρ' αὐτῶν τὰς περιποιήσεις αἰτινας ἀρμόζουσιν εἰς τοὺς νεονύμφους. — Εἶμαι εἰς ἄκρον ἀξιόμιστος, Αἰμιλία, διότι χωρὶς νὰ γνωρίζω τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τὸν ἐκατηγόρησα ὡς δυσμενῆ, ἀλλ' ἤδη αἰσθάνομαι ὅτι ἀδικῶ τὸν ἐκατηγόρησα.

ΑΙΜ. Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἦναι τίποτε πολιτικὴ αἰτία, καὶ ὄχι ζηλότυπος ὑποψία ἐναντίον σου.

ΔΥΣ. Θεέ μου! καὶ τῷ ἔδωκα ἀφορμὴν τοιαύτης ὑποψίας;

ΑΙΜ. Ἀλλ' οἱ ζηλότυποι δὲν συλλογίζονται οὕτω· εἶναι ζηλότυποι διότι εἶναι ζηλότυποι. Ἡ ζηλοτυπία εἶναι τέρας γεννηθὲν ἀφ' ἑκτουῦ, εἶναι αὐθιπαρκτον.

ΖΥΣ. Εἶθε νὰ φυλάττῃ ὁ Θεὸς τὸν νοῦν τοῦ Θθέλλου ἀπὸ τὸ τέρας τοῦτο.

ΑΙΜ. Ἀμὴν! κυρία μου.

ΔΥΣ. Ἰπάγω πρὸς ζήτησίν του. — Κάσσιε περιπατεῖτε ἐδῶ πλησίον, ἐὰν εὐρῶ αὐτὸν εὐδιάθετον θέλω ἐπιδιώξῃ τὸ παθούμενόν σας παντὶ σθένει.

ΚΑΣΣ. Δέσποινά μου, σᾶς εἶμαι ταπεινὸς καὶ ἀγνώμων δούλος.

(Ἐξέρχονται ἡ Δυσδαίμονα καὶ ἡ Αἰμιλία.)

(Εἰσέρχεται ἡ Βιάγκα.)

ΒΙΑΓ. Καλὴ ἡμέρα σας φίλε Κάσσιε!

ΚΑΣΣ. Πῶς εὐρέθητε ἐδῶ; πῶς ἔχετε ὠραιότητα μου φίλη; Σᾶς θεβαιῶ φιλάτῃ μου ὅτι ἤρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν σας.

ΒΙΑΓ. Καὶ ἐγὼ εἰς τὴν κατοικίαν σας. Νὰ λείπεται ὀλόκληρον ἐβδομάδα! ἐπτά ἡμέρας καὶ ἐπτά νύκτας! ἑκατὸν ἐξήκοντα ὀκτὼ ὥρας! Δὲν ἠξέυρετε ὅτι καὶ μία μόνη ὥρα τῶν ἐραστῶν εἶναι μακροτέρα καὶ πλέον ἀνυπόφορος τῶν ἑκατῶν ἐξηνταοκτώ ὦ! τί ὄχληρά ἀρίθμησις.

ΚΑΣΣ. Συγχωρήσατέ με, Βιάγκα, ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ μολυθδαὶ σκέψεις ἐθάβρυναν τὴν Καρδίαν μου. Ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θέλω ἀρκούντως ἀναπληρώσει τὴν ἀπουσίαν μου ταύτην.

Φιλάτῃ Βιάγκα,

(Δίδων αὐτῇ τὸ μανδηλιὸν τῆς Δυσδαίμονας) ἔσσηκώσατέ μου τὰ κεντήματα ταῦτα.

ΒΙΑΓ. Ὁ Κάσσιε, πόθεν σᾶς ἦλθε τοῦτο; βέβαια πρέπει νὰ ἦναι κἀνὲν τεκμήριον νέας φιλίας· βλέπω τώρα τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας σας. Τοιαῦτα λοιπὸν; καλὰ, κύριε, καλὰ.

ΚΑΣΣ. Παραίτα με, Κυρία μου! Ῥίψον τὰς χαμπερπεῖς τὰς εἰκασίας σου εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ διαβόλου ὅστις σοὶ τὰς ἐμπνέει. Ζηλοτυπεῖς τάχα, νομίζουσα ὅτι ἔλαβον τὸ τεκμήριον τοῦτο παρὰ τίνος φίλου ἢ φίλης; Ὅχι σοὶ λέγω, εἰς τὴν τιμὴν μου, Βιάγκα.

ΒΙΑ. Λοιπὸν τίνος εἶναι;

ΚΑΣΣ. Ἄγνωσθ φίλη μου· τὸ εὖρον ἐντὸς τοῦ δωματίου μου· ἀλλὰ τόσον μοὶ ἀρέσκουν τὰ κεντήματα του ὥστε, πρὶν με τὸ ζητήσωσιν (ὅπερ πολὺ πιθανόν) ἐπεθύμουν νὰ μοὶ κεντήσῃτε ἐν ὁμοίον τούτου· λάβετέ το λοιπὸν, καὶ καμετέ μοι τὴν χάριν ταύτην, καὶ ἀφετέ με μόνον διὰ τινά καιρὸν.

ΒΙΑΓ. Νὰ σ' ἀφήσω; καὶ διὰ τί;

ΚΑΣΣ. Περιμένω ἐδῶ τὸν στρατηγὸν μου· καὶ δὲν το νομίζω οὔτε συμφέρον οὔτε ἐπιθυμητὸν νὰ σᾶς εὐρῇ ἐδῶ.

ΒΙΑΓ. Διὰ τί τάχα;

ΚΑΣΣ. Ὅχι διότι δὲν σᾶς ἀγαπῶ.

ΒΙΑΓ. Ἀλλὰ διότι δὲν με ἀγαπᾶτε. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ συνοδεύσῃτε ὀλίγα βήματα, καὶ νὰ μοῦ πῆτε ἂν θὰ σᾶς ἴδω τὸ ἑσπέρας.

ΚΑΣΣ. Εἰς πολλὰ ὀλίγον διάστημα δύναμαι νὰ σᾶς συντροφεύσω, διότι τὸν περιμένω ἐδῶ· ἀλλὰ ταχέως θὰ σᾶς ἐνταμώσω πάλιν.

ΒΙΑΓ. Πολὺ καλὰ, τί νὰ γίνῃς

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αὐλὴν ἐνώπιον τοῦ παλατιοῦ· εἰσέρχονται Ὁθέλλος καὶ Ἰάγος.)

ΙΑΓ. Φρονεῖτε λοιπὸν οὕτω;

ΟΘΕΛΑ. Ἄν φρονῶ οὕτω, Ἰάγε;

ΙΑΓ. Πῶς; φίλημα κατ' ἰδίαν;

ΟΘΕΛΑ. Φίλημα παρ' ἀνομόν!

ΙΑΓ. Καὶ νὰ μένη μετὰ τοῦ φίλου τῆς μόνῃ ἐπὶ μίαν ὥραν ἢ καὶ περισσότερον χωρὶς κακίαν;

ΟΘΕΛΑ. Μόνῃ ἐπὶ μίαν ὥραν χωρὶς κακίαν; Ζητεῖ νὰ ἀπατήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν διάβολον· ὅσοι ἄνευ κακίας ἐκτίθενται αὐτῷ, ἐκθέτουσι τὴν ἀρετὴν αὐτῶν εἰς τοὺς πειρασμούς τοῦ Σατανᾶ, καὶ ὁ θεὸς τοὺς ἐγκατελείπει εἰς αὐτόν.

ΙΑΓ. Ἐὰν περιορίζωνται εἰς τοῦτο μόνον ἐλαφρὸν τὸ κακόν· ἐὰν ὅμως δώσω ἐν μανδηλίον εἰς τὴν συζυγίαν μου...

ΟΘΕΛΑ. Ἐὰν τῇ δώσῃτε αὐτὸ τί ἔπεται;

ΙΑΓ. Ἐπεται ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτὴν αὐθέντα μου, καὶ διὰ τοῦτο δύναται νὰ τὸ δώσῃ εἰς ὄντιν' ἂν θέλῃ.

ΟΘΕΛΑ. Καὶ ἡ τιμὴ εἰς αὐτὴν ἀνήκει· διὰ τοῦτο λοιπὸν δύναται νὰ τὴν δώσῃ εἰς ὅν τιν' ἂν θέλῃ

ΙΑΓ. Ἡ τιμὴ τῆς εἶναι οὐσία αὐλοῦς. Πολλάκις ἀπολύουσι τιμῆς οἱ μὴ ἔχοντες τιμὴν· ἀλλ' ὅταν διὰ τὸ μανδηλιὸν...

ΟΘΕΑ. Ω Θεέ! εἶθε νὰ τὸ ἐλησμόνευς! Μοὶ εἶπες... φεῦ! ἔρχεται εἰς τὴν μνήμην μου ὡς ὁ κόραξ εἰς τὴν μεμολυσμένην οἰκίαν, προειπνίζων κακά. — Μοὶ εἶπες ὅτι εἶχε τὸ μανδῆλιόν μου;

ΙΑΓ. Ναι, ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο;

ΟΘΕΑ. Τοῦτο συντείνει πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑποψιῶν μου.

ΙΑΓ. Τί ἠθέλετε λοιπὸν κάμει ἐὰν σὰς ἔλεγον ὅτι τὸν εἶδον ἀδικοῦντα ὑμᾶς; ἢ ὅτι τὸν ἤκουσα νὰ λέγη, — ὡς τὰ κεθάρματα ἐκεῖνα τῆς κοινωνίας, ἄτινα, εἴτε διὰ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιμονῆς, ἢ διὰ τῆς ἀδυναμίας τῆς ἐρωμένης των ἐπέτυχαν τοῦ σκοποῦ των, δὲν δύνανται νὰ κρατηθῶσι τοῦ νὰ καυχῶνται.

ΟΘΕΑ. Ἦκουσας νὰ λέγη τίποτε;

ΙΑΓ. Τὸν ἤκουσα, αὐθέντα μου, ἀλλὰ βεβαίωθητε ὅτι οὐδὲν εἶπε πλέον ἢ ὅτι δύναται ν' ἀρνηθῆ χρείας τυχοῦσης.

ΟΘΕΑ. Τί εἶπε;

ΙΑΓ. Μαθὲς, ὅ,τι ἔπραξεν, — ἀλλ' ἀγνοῶ τί ἔπραξε.

ΟΘΕΑ. Πῶς; πῶς;

ΙΑΓ. Ὅτι τὸν ἐδέχθη...

ΟΘΕΑ. Τὸν ἐδέχθη λέγομεν τὸν ἐδέχθη νὰ δεχθῆ, μὲ αὐτὴν, ἀχρεϊότης! τὸ μανδῆλιον... ἐξομολόγησιν... μανδῆλιον... νὰ ἐξομολυθῆ... καὶ νὰ κρεμασθῆ καὶ νὰ ἐξομολογηθῆ... τρέμων. Ἡ πάσχα φύσας δὲν ἤθελε φανῆ τοσοῦτον ζοφερά ἐὰν δὲν συνησθάνετο τὸ κακὸν μου. Μάταιοι λόγοι δὲν με ταραττοῦσιν οὕτω. — Ἐντροπή! — ῥίνες, καὶ ὦτα καὶ χεῖλη. — εἶναι δυνατόν; ἐξομολόγησις!.. Μανδῆλιον!... ὦ διάβολε!

(Πίπτει ἀναίσθητος.)

ΙΑΓ. Δουλεύει τὸ ἱατρικὸν μου δουλεύει. Οὕτω συλλαμβάνονται διὰ τῆς εὐπιστίας των οἱ μωροὶ καὶ πολλοὶ ἀγνοοῦν καὶ ἐντιμοὶ οἰκοδέσποιναι ἀδίκως κατηγοροῦνται. — Τί ἔχετε εἰ; αὐθέντα!

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσσιος.)

αὐθέντα μου, λέγω Ὁθέλλε! — Καλῶς τὸν Κάσσιον.

ΚΑΣΣ. Τί τρέχει;

ΙΑΓ. Ὁ αὐθέντης μου ἔπεσεν ὑπὸ προσβολῆς ἐπιληψίας· εἶναι ἤδη ἡ δευτέρα φορά. Ἡ πρώτη τοῦ ἔλαθε χθές.

ΚΑΣΣ. Τρίψον ὀλίγον τοὺς κροτάφους του.

ΙΑΓ. Ὁχι ἄφες τὸν λήθαργον νὰ παρέλθῃ φυσικῶς. εἶδὲ μὴ ἀφρίζει τὸ στόμα του, καὶ μετ' ὀλίγον τῷ ἐπέρχεται μανιώδης παραφροσύνη. Ἄ! ἰδοὺ κινεῖται ἀπέλθετε δι' ὀλίγον. δὲν ἔβραχθη ν' ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του ἀφ' οὗ δὲ ἀναχωρήσῃ ἔχω νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίας τινὸς ὑποθέσεως.

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσσιος.)

Πῶς ἔχετε, στρατηγέ μου; δὲν ἐκτυπήσατε τὴν κεφαλὴν σας;

ΟΘΕΑ. Μὲ περιπαιζεις, κύριε;

ΙΑΓ. Νὰ σὰς περιπαιζῶ; ἀπαγε τῆς βλασφημίας! ἐλπίζω ὅτι θέλετε ὑποφέρει τὴν δυστυχίαν σας ὡς ἄθροπος.

ΟΘΕΑ. Ὁ κερασφόρος ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι τέρας, εἶναι κτήνος.

ΙΑΓ. Λοιπὸν ὑπάρχουσι πολλὰ κτήνη εἰς τὰς πολυανθρώπους πόλεις, καὶ πολλὰ ἐξευγενισμένα τέρατα.

ΟΘΕΑΑ. Το ὠμολόγησε;

ΙΑΓ. Αὐθέντα μου ἀνδρίζου, καὶ ἔχε κατὰ νοῦν ὅτι ὁμοιοπαθεῖς σου ὑπάρχουν πολλοί· τοιοῦτον εἶναι τὸ θελημα τοῦ ἀσχιεμπαίκτη Στανᾶ. Ἄλλ' ἄς μάθω αὐτὸ μετὰ βεβαιότητος, καὶ ὅταν μάθω τὸ τέ εἶμαι, ἠξέυρω τότε τὸ τί θέλει παθεῖ κ' ἐκεῖνη.

ΟΘΕΑ. Ὁρῶς λέγεις.

ΙΑΓ. Ἄ ποχωρήσατε ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἀροσάσθητε μεθ' ὑπομονῆς· ἐν ᾧ ἦσθε ἐξηπλωμένος καὶ χαμένος ὑπὸ τὴν δυνάμειν καταδιθρώσκοντος πάθους (ὅπερ εἶναι ὅλως ἀνάρμοστον εἰς ἄνδρα ὡς ὑμεῖς, ἦλθεν ὁ Κάσσιος· τὸν ἀπέπεμψα, ἀποδίδων εἰς ἄλλας αἰτίας τὴν ἐκστασίαν σας, καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγον ἵνα εἶπω τι εἰς αὐτὸν, καὶ μοὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀποκρύφθητε λοιπὸν, καὶ παρατηρήσατε τὴν χλεύην καὶ τοὺς σαρκασμοὺς οἵτινες ἐπικάθηται εἰς πᾶσαν γωνίαν τοῦ προσώπου του· διότι θέλω τὸν κάμει νὰ μᾶς διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν ταύτην ἐκ νέου. Πεῦ, δηλαδὴ, καὶ πῶς, καὶ ποσάκις, καὶ ἀπὸ πόσου χρόνου θριαμβεύει εἰς τὸν, μετὰ τῆς συζύγου σας ἐρωτά του. Παρατηρήσατε μόνον τὸν τρόπον καὶ τὰς χειρονομίας του· ὑπομονὴ κύριέ μου, εἰδὲ μὴ θὰ μὲ κάμετε νὰ εἶπω ὅτι εἴσθε ὅλος πάθος καὶ ὀργὴ καὶ οὐδὲν ἔχετε ἀνδρικόν.

ΟΘΕΑ. Ἰάγε, ἔσο βέβαιος ὅτι θέλω γίνεαι τύπος καὶ παράδειγμα ὑπομονῆς, ἀλλὰ τοῦτο διὰ νὰ γείνω αἱματηρότερος μετὰ ταῦτα, μὲ ἀκούεις;

ΙΑΓ. Εὐγε· ἀλλὰ καιρὸς παντὶ πράγματι. Μοὶ κάμνετε τὴν χάριν ν' ἀποσυρθῆτε;

(Ὁ Ὁθέλλος ἀποχωρεῖ.)

Ἄς ἐρωτήσωμεν τώρα τὸν Κάσσιον περὶ τῆς Βιάγκας του· τῆς κυρίας ἐκεῖνης ἣτις ἀνταλάσσει τὴν τιμὴν της μὲ ἄρτον καὶ ἐνδυμασίαν, καὶ ἣτις λωλαίνεται διὰ τὸν Κάσσιον. (διότι ἡ ἀχρεΐα δελεάζουσα πολλοὺς ὑπὸ ἐὸς μόνου δελεάζεται) ὅταν λοιπὸν ἀκούσῃ περὶ αὐτῆς δὲν δύναται νὰ μὴ ξεκαρδισθῆ ἀπὸ τὸν γέλωτα. — Ἰδοὺ ἔρχεται.

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσσιος.)

Ἐν ᾧ δὲ αὐτὸς γελᾷ ὁ Ὁθέλλος θὰ τρελαθῆ· καὶ ἡ τυφλὴ ζηλοτυπία του θέλει παρεξηγήσει τοῦ ταλαιπώρου Κασσίου τὰ μειδιάματα, τὸν τρόπον καὶ τὰς χειρονομίας του· Πῶς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα, φιλε ὑπασπιστά;

ΚΑΣΣ. Χειρότερα· διότι μοὶ δίδετε τίτλον τοῦ ὀποίου ἢ στέρησις μὲ θανατόνει.

ΙΑΓ. Τρανοφώνως περιτρογίριζε τὴν Δυσδαιμόναν καὶ μὴ ἀμφισβάλῃ περὶ τοῦ σκοποῦ σου· (σιγαλέως) τώρα, ἂν ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν Βιάγκαν, πόσον γρηγορώτερα ἤθελε σοῦ τὴν τελειώσει.

ΚΑΣΣ. Ἦ, τὴν κακομοίρα! (μειδιῶν)

ΟΘΕΑ. Ἰδὲ πῶς γελᾷ ἡδὴ!

ΙΑΓ. (τρανοφώνως) Ποτὲ δὲν εἶδον γυναῖκα ν' ἀγαπᾷ κἀνένα τόσο σφοδρῶς.

ΚΑΣΣ. Ναι ἢ ταλαιπώρος, νομίζω ὅτι τῷ ὄντι μὲ ἀγαπᾷ.

ΟΘΕΑ. Ἐξ ἐνὸς τὸ ἀρνεῖται ἀσθεῶς καὶ ἐξ ἄλλου τὸ ὁμολογεῖ διὰ τοῦ γέλωτός του.

ΙΑΓ. (Ὁμιλήσας πρῶτον εἰς τὸ ὄριον τοῦ Κασσίου) ὑψὸ εἰς ἐπειτα τὴν φωνὴν του· Μὲ ἀκούετε Κάσσιε;

ΟΘΕΑ. Τώρα τὸν παρακινεῖ νὰ τῷ διηγηθῆ ὅλην τὴν ἱστορίαν· ἐμπρός, ἐμπρός· λέγε.

ΙΑΓ. (Τρανοφώνως) Ἄ ἔδωκεν ὅτι σκοπεύεις νὰ τὴν νυμφευθῆς· εἶναι ἀληθές;

ΚΑΣΣ. Χὰ, χὰ, χὰ!

ΟΘΕΑ. Θριαμβεύεις, κακοῦργε, θριαμβεύεις.

ΚΑΣΣ. Νὰ τὴν νυμφευθῶ! Πῶς! νὰ νυμφευθῶ τὴν ἐρωτέμπορον ἐκεῖνην; Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ θεωρῆτε τόσο ἀνόητον· χὰ, χὰ, χὰ!

ΟΘΕΑ. Γέλα, γέλα, κακοῦργε, οἱ νηκηταὶ γελῶσι.

ΙΑΓ. (Τρανοφώνως) Σὰς βεβαίω., ἡ κοινὴ φήμη εἶναι ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῆτε.

ΚΑΣΣ. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴν ἀστεΐζεσθε.

ΙΑΓ. Νὰ μὴ ἦμαι ἄνθρωπος ἂν σὰς λέγω ψεύματα.

ΟΘΕΑ. Λοιπὸν μὲ ὑπεσκελίσατε. Πάγει καλά.

ΚΑΣΣ. Καλὲ, μόνη της τὰ διαδίδει ἡ μαϊμού. Ἡ σφοδρότης τοῦ ἐρωτός της τὴν κάμνει νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῶ· οὐχὶ δὲ ὅτι ἐγὼ τῆ ὑπεσχεθὼν τὸ τοιοῦτον.

ΟΘΕΑ. Ὁ Ἰάγος μοὶ κάμνει νεῦμα. Φαίνεται ὅτι ἤρχισεν νὰ διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν τοῦ.

ΚΑΣΣ. Ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, καὶ πανταχοῦ μὲ παρακολουθεῖ· ἐσχάτως ἐν ᾧ συνωμύλουν ἐπὶ τῆς παραλίας μετὰ τινων Ἐνετῶν νὰ σου κ' ἔρχεται ἡ φίλη, καὶ πίπτει οὕτως εἰς τὸν λαιμόν μου (κάμνει χειρονομίαν τοῦ τίνι τρόπῳ)

ΟΘΕΑ. Φωνάζουσα ᾧ φίλτατε Κάσσιε, οὕτως εἰπεῖν ὡς δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῆς χειρονομίας του... Τὴν μύτην σου βλέπω, ἀλλὰ τὸν σκύλον εἰς τὸν ὀπίσθον θὰ τὴν ῥίψω πότε θὰ τὸν ἴδω;

ΚΑΣΣ. Πρέπει ν' ἀποφύγω τὴν παρουσίαν της.

ΙΑΓ. Διὰ τί τάχα; ἀπὸ ἐμένα συστέλλεσαι; Νὰ τὴν, ἰδοὺ ἔρχεται.

(Εἰσέρχεται ἡ Βιάγκα)

ΚΑΣΣ. Τί σκυλὶ ἀφωσιωμένον ποῦ εἶναι! Εἶναι δὲ καὶ φαρτωμένη εὐωδίας. — Διὰ τί μὲ κυνηγῆς; ἔτσι ὅπου κ' ἂν πάγω.

ΒΙΑΓ. Νὰ σὲ κυνηγῆ ὁ διάβολος μὲ τὴν μητέρα του! Διὰ ποῖον σκοπὸν μοῦ ἔδωκες τὸ μανδῆλιον ἐκεῖνο; ἤμουν πολὺ ἀνόητος ποῦ τὸ δέχθηκα. Πρέπει νὰ ξεσηκώσω ὅλην τὴν δουλειά του; Παρόμοιον ἔργον ἤρπτε εἰς τὸ δωματίόν σου καὶ δὲν ἠξέυρετε πόθεν σὰς ἔλαθε; Πρέπει νὰ ἴναι ἀπὸ καμμινῶν ἄλλων

φιλενάδα σας, κύριε, καὶ μ' ὄλον τοῦτο μοῦ ζητεῖς νὰ σοῦ τὸ ξεσηκώσω! Νὰ, πᾶρ' το καὶ δός το τοῦ σκύλου σου· (τῷ ρίπτει τὸ μανδῆλιον).

(Ἀναχωρεῖ.)

ΚΑΣΣ. Πῶς πῶς! φίλη μου Βιάγκα τί εἶν αὐτά;

ΟΘΕΑ. Ὁ Θεέ! τὸ μανδῆλί μου!

ΚΑΣΣ. Βιάγκα.

ΙΑΓ. Τρέξτε κατόπιν της, τρέξτε.

ΚΑΣΣ. Πρέπει νὰ τρέξω κατόπιν της, διότι θὰ μὲ κακολογῆ καθ' ὁδόν.

ΙΑΓ. Ὁ δειπνήσατε ἐκεῖ;

ΚΑΣΣ. Σκοπεύω.

ΙΑΓ. Πολὺ καλὰ ἐνδεχόμενον νὰ σὰς ἐνταμώσω, διότι ἔχω νὰ σὰς εἶπω.

ΚΑΣΣ. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς χωρὶς ἄλλο· θὰ ἔλθῃς;

ΙΑΓ. Ἔ, φθάνει πλέον, πήγαινε ἴσὸ καλὸ.

(Ἐξέρχεται ὁ Κάσσιος ἀπωθούμενος προσέρχεται δὲ ὁ Ὁθέλλος.)

ΟΘΕΑΑ. Ποῖον τρόπον θανάτου νὰ ἐκλέξω δι' αὐτὸν ὡς τὸν τρομερώτατον ἴαγε;

ΙΑΓ. Παρατηρήσατε πόσον ἐγκαρδίως ἐγέλα διὰ τὸ ἀνοσιουργημά του;

ΟΘΕΑ. Ὁ! Ἰάγε!...

ΙΑΓ. Εἶδτε τὸ μανδῆλιον;

ΟΘΕΑ. Ἦτο τὸ ἰδικόν μου;

ΙΑΓ. Τὸ ἰδικόν σας, νὰ χαρῶ τὰ μάτια μου πρὸς δὲ τούτοις βλέπετε πῶς ἐκτιμᾷ τὰ δῶρα της συζύγου σας; τὸ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καὶ αὐτὸς τὸ δίδει εἰς τὴν ἐρωμένην του.

ΟΘΕΑ. Ἦ, εἶθε νὰ ἠδυνάμην νὰ τὸν φονεύω ἐν-νὲν ἔτη ἀδιακόπως. — Ἄλλ' ἡ σύζυγός μου πόσον εἶναι ὠραία! πόσον θελτικὴ!

ΙΑΓ. Ἄ! τὸ συλλογιζέσθε ἀκόμη;

ΟΘΕΑ. Ὁχι, ὄχι, ἄς χαθῆ, ἄς γείνη βερὰ τῶν σκύλων, ἄς πάγῃ ἴσὸ πῦρ το ἐξώτιρον, ἄς φονευθῆ ἀπόψε! Δὲν ὑπάρχει πλέον ζωὴ δι' αὐτὴν· ὄχι, ὄχι! Ἡ καρδία μου μετεβλήθη εἰς λίθον. τὴν κτυπῶ καὶ ἡ χεῖρ μου πονεῖ. — Ὁ Θεέ μου, ἐπλασε ποτὲ γλυκυτεροτ αὐτῆς πλάσμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον; εἶναι ἀξία νὰ κάθηται πλησίον τοῦ μεγίστου αὐτοκράτορος καὶ νὰ ἐπιβῆλλῃ αὐτῷ καθήκοντα.

ΙΑΓ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σὰς ἐνδιαφέρει τώρα.

ΟΘΕΑ. Ὁχι, ὄχι· εἶναι ἀξία ἀγρότης· ἀλλ' ἀπ-λῶς σὰς λέγω τὸ τί εἶναι. — Ἄμικτος εἰς τὴν βελίην! — τὸ ἄτμά της οὐράνιον! εἶναι ἱκανὴ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἄρτον εἰς ἄρνιον! ὦ! τί πνεῦμα! τί εὐφυΐα! τί ἀγχινοῖα!

ΙΑΓ. Τόσον τὸ χειρότερον.

ΟΘΕΑ. Μυριάκις! — Καὶ τόσον ἐντίμου καταγωγῆς!

ΙΑΓ. Ναι, ναι, ἐντιμοστάτης!...

ΟΘΕΑ. Ἔχετε δίκαιον, ἴαγε· ἀλλὰ, φεῦ! πόσον οἰκτρὸν, ἴαγε, πόσον οἰκτρὸν νὰ τὴν φονεύσῃ τις!

ΙΑΓ. Ἀφ' οὗ αἰ ἀνόσιαι προχθεις της σὰς εἶναι τόσον εὐάρεστοι, δότε εἰς αὐτὴν ἐγγράφον ἀδείας

ἵνα ἐξακολουθῇ· διότι ὅταν ὑμᾶς δὲν βλέπει τοῦτο ποῖον θὰ βλάψῃ;

ΟΘΕΑ. Ὅα τὴν κομματιάσω! Ὅα τὴν λιανίσω! Νὰ τολμησῇ νὰ μὲ ἀτιμάσῃ ἢ ἀθλία! . .

ΙΑΓ. Βδελυρόν!

ΟΘΕΑ. Καὶ μὲ τὴν ἀζιωματικόν μου!

ΙΑΓ. Ἐτι βδελυρότερον.

ΟΘΕΑ. Φέρε μοι ὀλίγον φάρμακον, ἴαγε ταύτην τὴν νύκτα θέλω τὴν καταστρέψῃ ἀνευ λόγων καὶ φιλονεικίας. Φοβοῦμαι μήπως ἡ καλλονὴ τῆς, τὰ θέλγητρά τῆς μὲ ἀφοπλίωσι· ταύτην τὴν νύκτα ἴαγε.

ΙΑΓ. Μὴ πράξῃς αὐτὸ διὰ φαρμάκου· πνίξε τὴν εἰς τὴν κλίνην τῆς· εἰς τὴν κλιναν τὴν ὅποιαν ἐμόλυνε.

ΟΘΕΑ. Ναί, ναί, καλὰ λέγεις· τὸ δίκαιον εὐφραίνει ἀρίστα.

ΙΑΓ. Ὅσον διὰ τὸν Κάσιον ἄς γείνω ἐγὼ νεκροθάπτης τῶν ἕως τὰ μεσάνυκτα θ' ἀκούωμεν καὶ περισσότερο.

(Ἀκούεται σάλπιγξ ἔσωθεν)

ΟΘΕΑ. Ἀξιόλογα. — Τί σάλπιγξ εἶν' αὐτή;

ΙΑΓ. Ἀναμφιλόως πρέπει νὰ ἦναι καμμία ἀγγελία ἐκ Βενετίας· ἴδού ὁ Λουδοβίκος παρα τοῦ δουκὸς καὶ ἡ σύζυγός σας μετ' αὐτοῦ.

(Εἰσέρχονται Λουδοβίκος Δυσδαίμονα καὶ θεράποντες)

ΛΟΥΔ. Χαίρετε, ὦ γενναῖε στρατηγέ!

ΟΘΕΑ. Ἄντιχαίρετε.

ΛΟΥΔ. Ὁ δούξ καὶ ἡ γερουσία σᾶς ἀσπάζονται

(Ἐγχειρεῖ αὐτῷ ἐπιστολήν)

ΟΘΕΑ. Ἀσπάζομαι καὶ γὰρ τὸ ἔγγραφο τοῦτο, τὸ ἐρμηνεύει τὴν θέλησιν αὐτῶν.

(Ἀνοίγει τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀναγινώσκει)

ΔΥΣ. Καὶ τί νέα φίλτατε ἐξ ἀδελφῆ Λουδοβίκου;

ΙΑΓ. Αὐθέντα καλῶς ὤρισατε εἰς τὴν Κύπρον.

ΛΟΥΔ. Σᾶς εὐχαριστῶ πῶς ἔχει ὁ ὑπασπιστὴς Κάσιος;

ΙΑΓ. Ζῆ, Κύριε.

ΔΥΣ. Ἐξ ἀδελφέ μου, συνέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κυρίου μου λυπηρά τις δυσσεβεία· ἀλλ' ὑμεῖς βέβαια θέλετε τοὺς συμβιβάζει.

ΟΘΕΑ. Εἶθε βεβαία περὶ τούτου;

ΔΥΣ. Πῶς, αὐθέντα μου!

ΟΘΕΑ. (ἀναγινώσκων) Τοῦτο πράξατε ἐξ ἀπειτίας, ὡς θέλετε . .

ΛΟΥΔ. Δὲν ὠμίλητε πρὸς οὐδένα· εἶναι ἐνησυχλημένος μὲ τὴν ἐπιστολήν σου. Ὑπάρχει λοιπὸν διχόνοια μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κασίου;

ΔΥΣ. Ναί, διχόνοια σφοδρά· καὶ εἶθε νὰ ἡδυνάμην νὰ τοὺς συνδιαλλάξω, διὰ τὴν πρὸς τὸν Κάσιον φιλίαν μου.

ΟΘΕΑ. Κεραιὸς νὰ σέ . . .

ΔΥΣ. Πῶς αὐθέντα μου!

ΟΘΕΑ. Εἶσαι εἰς τὰς φρένας σου;

ΔΥΣ. Καλὸ εἶναι θυμωμένος!

ΛΟΥΔ. Πιθανὸν ἡ ἐπιστολή νὰ τὸν ἐτάραξεν· ἐπειδὴ νομίζω ὅτι προσκαλεῖται εἰς τὴν πατρίδα, καὶ ἡ διοίκησις τῆς νήσου ἀνατίθεται εἰς τὸν Κάσιον.

ΔΥΣ. Μὰ τὰ στέφανά μου χιρόματι.

ΟΘΕΑ. Ἀλήθεια;

ΔΥΣ. Αὐθέντα μου τί ἐννοεῖτε;

ΟΘΕΑ. Χαίρω ὅτι σᾶς βλέπω περπρονούσαν.

ΔΥΣ. Πῶς, φίλτατε ὄθελλε;

ΟΘΕΑ. Διαβόλου γύναιον (εὐπτει αὐτήν).

ΔΥΣ. Δὲν εἶμαι ἀξία τοιαύτης κακώσεως!

ΛΟΥΔ. Στρατηγέ, τοῦτο δὲν ἤθελον πιστεύσει ἐν Βενετία, καὶ ἂν ἤθελον ὁμώσει ὅτι εἶδον αὐτὸ ἰδίῳις ὁμμασιν· εἶναι πολὺ βεβῶ. Τούλάχιστον περηγορήσατέ τὴν διότι κλαίει.

ΟΘΕΑ. Ὡ πνεύματα καταχθόνια! ἐὰν ἡ γῆ ἡδύνατο νὰ συλλαβῇ ἐκ τῶν δακρύων τῆς γυναικίς, ἐκάστη βάνις αὐτῶν ἤθελε γεννήσει κροκόδειλον. — Φύγε ἀπ' ἐμπροσθέν μου!

ΔΥΣ. Φεύγω, ἵνα μὴ ὀργιζοσθε.

ΛΟΥΔ. Τί εὐπειθὴς γυνή! Σᾶς περκαλῶ ἀνακαλέσατε αὐτήν.

ΟΘΕΑ. Κυρία!

ΔΥΣ. Αὐθέντα μου!

ΟΘΕΑ. Τί τὴν θέλετε, κύριε; (πρὸς τὸν Λουδοβίκον.)

ΛΟΥΔ. Τίς! ἐγὼ κύριε;

ΟΘΕΑ. Ναί, διότι ἐπεθυμήσατε νὰ ἐπανεέλθῃ· Δύναται κύριε νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ νὰ ἀπέλθῃ, καὶ πάλιν νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ δύναται νὰ κλαίῃ, κύριε, νὰ κλαίῃ καὶ εἶναι εὐπειθὴς, ὡς λέγετε, πολὺ εὐπειθὴς! —

(Πρὸς τὴν Δυσδαίμοναν) Ἐξκολουθεῖτε νὰ χίνετε δάκρυα. (Πρὸς τὸν Λουδοβίκον) ὡς πρὸς τὴν ἐπιστολήν ταύτην κύριε . . . (Πρὸς τὴν Δυσδαίμοναν) ἤ, τί ὠραία ὑπόκρισις πάθου! (Πρὸς αὐτὸν)

Μὲ ἀνακαλοῦσιν εἰς Βενετίαν. (Πρὸς τὴν Δυσδαίμοναν) Ἐξέλθετε· σᾶς ἀνακαλῶ μετ' ὀλίγον. (Πρὸς τὸν Λουδοβίκον) Κύριε ὑπκοῦμαι εἰς τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐπιστρέφω εἰς Βενετίαν. (Πρὸς τὴν Δυσδαίμοναν) Φύγε ἀπ' ἰδῶ! (Ἡ Δυσδαίμονα ἐξέρχεται) (Καθ' αὐτὸν) ὁ Κάσιος λοιπὸν θὰ λάβῃ τὴν θέσιν μου! — (Πρὸς τὸν Λουδοβίκον) — Κύριε τὸ ἐσπέρῃς σᾶς παρακαλῶ νὰ συνδαιπήσωμεν·

Χαίρω ὅτι σᾶς βλέπω εἰς τὴν Κύπρον. — (Ἀναχωρῶν) — Ἀπιστία καὶ διαφθορά.

(Ἐξέρχεται μανιώδης.)

ΛΟΥΔ. Αὐτὸς εἶναι ὁ γενναῖος Μαῦρος ὃν ἡ γερουσία ἡμῶν ὀνόμαζε τὰ πάντα *δυναμένον*. Αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ εὐγενὴς ἐκείνη φύσις τὴν ὅποιαν τὰ πάθη δὲν ταράττουσι; τοῦ ὁποίου τὴν ἀκλόνητον ἀνδρίαν οὔτε τὰ βέλη τῆς τύχης οὔτε αἱ σφαῖραι τοῦ πολέμου δὲν δύνανται νὰ διατοξεύσωσιν, ἢ νὰ κλονήσωσι;

ΙΑΓ. Μετεβλήθη πολὺ.

ΛΟΥΔ. Αἱ φρένες του εἶναι σώαις; μήπως δὲν τὰ ἔχει σωτῆρα;

ΙΑΓ. Ὅτι εἶναι· δὲν δύναται νὰ εἶναι ὅτι τὸν ἐπικρίνω· ἂν δὲν ἦναι ὅτι ἡδύνατο νὰ ἦναι, παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ γίνῃ.

ΙΑΓ. Μετεβλήθη πολὺ.

ΛΟΥΔ. Αἱ φρένες του εἶναι σώαις; μήπως δὲν τὰ ἔχει σωτῆρα;

ΙΑΓ. Ὅτι εἶναι· δὲν δύναται νὰ εἶναι ὅτι τὸν ἐπικρίνω· ἂν δὲν ἦναι ὅτι ἡδύνατο νὰ ἦναι, παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ γίνῃ.

ΛΟΥΔ. Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ κτυπᾷ τὴν γυναῖκά του!

ΙΑΓ. Ἄ! βέβαια, δὲν εἶναι τόσο καλὸν πράγμα· καὶ ὅμως εἶθε νὰ ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν θέλει προῦθι εἰς χειρότερα.

ΛΟΥΔ. Εἶναι ὁ συνήθης τρόπος του, ἡ ἐπενήρησαν αἱ ἐπιστολαὶ εἰς τὸν ν.ν. του καὶ ἐγέννησαν τὸ ἄτοπον τοῦτο;

ΙΑΓ. Φεῦ! φεῦ! Δὲν ἄρμόζει εἰς ἐμὲ νὰ εἶπω τὰ τί εἶδον καὶ ἐμαθὼν θέλετε τὸν ἰδαῖν ἐκ παρατηρήσεως, καὶ αἱ πράξεις του θέλουσιν σᾶς φωτίσει περὶ αὐτοῦ, οὕτως ὥστε ἐγὼ ἀπαλλάττωμαι τοῦ νὰ γνωμοδοτήσω περὶ αὐτοῦ· πρᾶξατε ὀλίγον κατόπιν του καὶ παρατηρήσατε πῶς ἐξακολουθεῖ.

ΛΟΥΔ. Λυπούμαι ὅτι ἠπατώμην περὶ αὐτοῦ.

ΣΚΗΝΗ Β'. Παριστώσα αἰθουσαν ἐν τῷ φρουρίῳ· εἰσέρχεται ὁ Ὀθέλλος καὶ ἡ Αἰμιλία.

ΟΘΕΑ. Λοιπὸν δὲν εἶδες τίποτε;

ΑΙΜΙΑ. Καὶ οὐδὲ ἤκουσά ποτε καὶ οὐδὲ κἄν ὑπόπτευτα.

ΟΘΕΑ. Ναι, ναί, τὴν εἶδες μετὰ τοῦ Κασίου κατ' ἰδίαν.

ΑΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲν παρετήρησα κακὸν, ἂν καὶ ἤκουσα πᾶσαν συλλαβὴν προσερθίσαν ὑπ' αὐτῶν.

ΟΘΕΑ. Ποτὲ λοιπὸν δὲν ἐπιβύριταν;

ΑΙΜ. Οὐδέποτε αὐθέντα.

ΟΘΕΑ. Πιτράξενον!

ΑΙΜ. Τολμῶ αὐθέντα μου νὰ στοιχηματίσω ὅτι εἶναι τιμία, θέτουσα ἐνέχυρον τὴν ζωὴν μου· ἐὰν δὲ φρονῆτε ἄλλως ἐκδιώξατε τὴν ὑπόψιν ἐκ τῆς καρδίας σας· διότι βλέπει τὸ στήθος σας.

Ἐὰν κανεὶς ἀχρεῖος σᾶς ἐνεφύσησε τοῦτο εἰς τὸν νοῦν, ὁ θεὸς νὰ τὸν τιμωρήσῃ μὲ τὴν κατάραν τοῦ ὄφους. Διότι ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ γυνὴ τιμία, ἀγνή καὶ πιστὴ εἰς τὸν κόσμον οὐδεὶς ὑπάρχει εὐτυχίης· καὶ ἡ ἀγνοιά τῶν γυναικῶν εἶναι ῥυπαρά ὡς ἡ συκοφαντία.

ΟΘΕΑ. Εἰπέ εἰς αὐτὴν νὰ ἔλθῃ ταχέως. — Ὑπαγε πάραυτα.

(Ἐξέρχεται ἡ Αἰμιλία.)

Ἄρκετὰ καταπειστικὴ εἶναι, ἀλλὰ ποῖα εἶναι ἡ ἀνότης μεσαζούσα ἧς δὲν δύναται νὰ εἶπῃ τοὺς αὐτοὺς λόγους. Αὕτη εἶναι πανουργὸς ἐταίρα ἧς κρατεῖ τὰς κλεῖς καὶ τὰ κλειθρα τῶν μυστηρίων τῆς ἀτιμίας, καὶ ὅμως τὴν εἶδον πολλὰκις γονυπετούσαν καὶ προσευχομένην.

(Ἐπανερχεται ἡ Δυσδαίμονα)

ΔΥΣ. Αὐθέντα μου τί ἐπιθυμεῖτε;

ΟΘΕΑ. Ἐλθέ φίλτατή μου.

ΔΥΣ. Τί ἀγχαπᾶτε;

ΟΘΕΑ. Φέρε νὰ ἴδω τοὺς ὀφθαλμούς σου. Βλέπε με κατὰ πρόσωπον.

ΔΥΣ. Τί τρομερὰ φαντασιοπληξία εἶν' αὐτή.

ΟΘΕΑ. (Πρὸς τὴν Αἰμιλίαν) τιμὴ τῶν γυναικῶν τοῦ ἐπαγγέλματός σου ἀφίνουσι τοὺς ἐρῶντας μόνους καὶ κλείουσι κατόπιν ἐκυτῶν τὴν θύραν, καὶ ὅταν τις ἔλθῃ βήχουσιν ἢ ξηροβήχουσι γίμ, γίμ. — Εἰς τὸ ἔργον σου, εἰς τὸ ἔργον σου ἀπέλθε εὐθύς.

(Ἐξέρχεται ἡ Αἰμιλία.)

ΔΥΣ. (Πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν του) Γονυπετῆς σᾶς ἱκετεύω! Πρὸς Θεοῦ τί δηλοῦσι αἱ λόγοι σας; Τὸ βλέμμα σας ἐκφράζει μανίαν, πλὴν τοῦ λόγου σας δὲν ἐννοῶ.

ΟΘΕΑ. Τί εἶσαι σὺ;

ΔΥΣ. Ἡ σύζυγός σας, αὐθέντα μου, ἡ πιστὴ καὶ φιλόστοργος σύζυγός σας.

ΟΘΕΑ. Ὅμοσον τοῦτο καὶ παράδος τὴν ψυχὴν σου εἰς τὴν κόλασιν ὁμοσον, διότι φοβοῦμαι μήπως ὁ Σατανᾶς βλέπων σε τόσο ὠραῖαν σὲ νομίση ἀγγελον καὶ φοβηθῇ νὰ σὲ συλλάβῃ. Διπλασίασον διὰ τοῦ ὄρκου τὸ ἔγκλημά σου ὁμοσον ὅτι εἶσαι τιμία.

ΔΥΣ. Ἐπικαλοῦμαι εἰς μαρτυρίαν τὸν οὐρανὸν ὅτι εἶμαι ὄντως τιμία.

ΟΘΕΑ. Ὁ οὐρανὸς βλέπει ὅτι τὸ ψεῦδος τοῦ ἔδου ἐνοικεῖ εἰς τὴν καρδίαν σου ὅτι εἶσαι ἄπιστος ὡς ὁ τάρταρος τῆς καλῶσεως.

ΔΥΣ. Πρὸς ποῖον, καὶ πῶς εἶμαι ἄπιστος, ὦ αὐθέντα μου;

ΟΘΕΑ. Ὡ Δυσδαίμονα φύγε! φύγε! φύγε!

ΔΥΣ. Οὐαὶ τῆς δυστυχίης! Αὐθέντα τί κλαίετε; ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τῶν δακρύων σας; ἐὰν τυχὸν ὑποπέτετε τὸν πατέρα μου ὡς ἐνεργήσαντα τὴν ἀνάκλησιν σας μὴ μέμψετε ἐμὲ διὰ τεύτο; ὅπως ἐστέρηθητε τῆς εὐνοίας αὐτοῦ ἐστερηθήτε αὐτῆς καὶ ἐγώ.

ΟΘΕΑ. Ἐὰν ὁ Θεὸς μὲ ἐθασάνιζε διὰ θλίψεων, ἐὰν ἐπέγυνε πληγὰς παντοίας καὶ ὀνειδῆ ἐπὶ τῆς γυμνῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἐὰν μὲ καθίστα πάμπτωχον, ἢ μὲ παρέδιδεν εἰς αἰχμαλωσίαν ἀνευ ἐλπίδος, ἤθελον εὑρεῖν ἀκτίνα παραμυθίας ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς καρδίας μου· ἀλλὰ φεῦ! νὰ γείνω μόνιμον ἐντικείμενον περιφρονησεως καὶ χλεύης δακτυλοδουκτούμενος! . . . ὦ θεέ μου! Καὶ ὅμως ἡδυνάμην καὶ τοῦτο νὰ ὑποφέρω· ναὶ ἡδυνάμην· ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου εἶχον συσσωρεύσει ὅλην μου τὴν εὐδαιμονίαν, ὅλην τὴν ζωὴν, καὶ ὅθεν ἀπέρρεε τὸ ρεῦμα τῆς ὑπάρξεώς μου ὡς ἐκ πηγῆς, νὰ ἐξάλε φθῆ τὸ ὄνομά μου! ἢ νὰ φυλάττω αὐτὴν ὡς βόρβορον δυσῶδη ἐν τῷ γονιμοποιῶνται ἀκάθαρτα ἔρπετά! — Μετέβαλε τὴν ὄψιν σου εἰς τοὺς λόγους τούτους! ὦ! ὑπομονή! νεανικέ μου ἀγγελε, μὲ ροδόχροα χεῖλη, μετέβαλε τὴν ὄψιν σου εἰς τὴν ὄψιν φρικώδους Ἑρβινύος!

ΔΥΣ. Ἐλπίζω ὅτι ὁ εὐγενὴς αὐθέντης μου μὲ θεωρεῖ τιμίαν.

ΟΘΕΑ. Ναι, τιμίαν ὡς τὰς θερινὰς μύιας τὰς ἐντὸς κρεπωπαλείου, ὧν τὰ ὦα λαμβάνουσι ζωὴν ἅμα γεννηθέντα. Ὡ ἄνθος φαρμακερὸν, τοσοῦτον ὠραῖον καὶ εὐώδες! διὰ τί νὰ ἐμφωλευῇ ἀκόμη ὁ ἔρωσ σου εἰς τὴν καρδίαν μου! Ἡ εὐωδία σου εἶναι τόσο γλυκεῖα ὥστε ἡ αἰσθησίς μου ἀλγεῖ· εἶθε νὰ μὴ εἶχες γεννηθῆ ποτέ!

ΔΥΣ. Ἐλπίζω ὅτι ὁ εὐγενὴς αὐθέντης μου μὲ θεωρεῖ τιμίαν.

ΟΘΕΑ. Ναι, τιμίαν ὡς τὰς θερινὰς μύιας τὰς ἐντὸς κρεπωπαλείου, ὧν τὰ ὦα λαμβάνουσι ζωὴν ἅμα γεννηθέντα. Ὡ ἄνθος φαρμακερὸν, τοσοῦτον ὠραῖον καὶ εὐώδες! διὰ τί νὰ ἐμφωλευῇ ἀκόμη ὁ ἔρωσ σου εἰς τὴν καρδίαν μου! Ἡ εὐωδία σου εἶναι τόσο γλυκεῖα ὥστε ἡ αἰσθησίς μου ἀλγεῖ· εἶθε νὰ μὴ εἶχες γεννηθῆ ποτέ!

ΔΥΣ. Ὡ Θεέ! Πῶς ἤμαρτον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν χωρὶς νὰ τὸ ἤξεύρω;

ΟΘΕΑ. Τὸ λευκὸν ὡς ὁ χάρτης πρόσωπόν σου ἐπλάσθη διὰ νὰ ἐπιγράφωσιν ἐπ' αὐτοῦ ΑΤΙΜΙΑ; Πῶς ἤμαρτες; ὦ ἀναιδεστάτη ἐταῖρα! Αἱ παρειαί μου ἤθελον μεταβληθῆ εἰς κάμινον πρὸς δυναμένην ν' ἀποτερωθῇ πᾶσαν αἰδῶ, ἐὰν ἤθελον ὀνομάσει τὰς ἀθεμίτους πράξεις σου! Πῶς ἤμαρτες, λέγεις; ἀχρειστάτη! πῶς ἤμαρτες;

ΔΥΣ. Μὰ τὰς οὐρανίους δυνάμεις μὲ ἀδικεῖτε.

ΟΘΕΑ. Δὲν εἶσαι ἄτιμος;

ΔΥΣ. Ὁχι σὰς λέγω, ὦ; τέκνον τοῦ Χριστοῦ ἔάν τὸ νὰ διαφυλάττω ἑμαυτὴν ἀμωμον καὶ ἀγνήν ἀπὸ πάσης ἀθεμίτου ἐπαφῆς εἶναι τὸ μὴ εἶναι ἀτιμον δὲν εἶμαι ἀτιμος.

ΟΘΕΑ. Πῶς! δὲν εἶται φαυλόβιος;

ΔΥΣ. Ὁχι, μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου.

ΟΘΕΑ. Εἶναι δυνατόν;

ΔΥΣ. Ὁ Θεέ, ἐλέησον ἡμᾶς!

ΟΘΕΑ. Λοιπὸν συγχωρήσατέ με διὰ τὴν ἀπάτην μου· σὰς ἐξέλαβον διὰ τὴν πανούργον ἐκείνην Ἑνετικὴ μοιχαλιδα ἣτις ὑπανδρεύθη τὸν Ὀθελόν.

(Εἰσέρχεται ἡ Αἰμιλία.)

Σὺ δὲ κυρία ἣτις κατέχεις θέσεν ἀντίθετον τῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου, φυλάττουσα τὰς πύλας τοῦ Ἄδου, σὺ, λέγω, σὺ, σὺ... Ἴδὺ λάβε χρήματα διὰ τὸν κόπον σου... (τῇ δίδει χρυσίον) ἡ συνέντευξις μας ἔλαβε πέρας. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ κλείσῃς τὴν θύραν καὶ νὰ φυλάττῃς ἐχεμυθίαν.

(Ἐξέρχεται.)

ΑΙΜ. Οἴμοι, τί ιδέας ἀλλοκότους σινέλαθεν ὁ κύριος οὗτος! Πῶς ἔχετε δέσποινά μου;

ΔΥΣ. Σχεδὸν νομίζω ὅτι ὄνειρεύομαι.

ΑΙΜ. Φιλτάτη δέσποινα τί ἔπαθεν ὁ κύριός μου;

ΔΥΣ. Ποῖος εἶπες;

ΑΙΜ. Μαθὲς ὁ κύριός μου;

ΔΥΣ. Ποῖος εἶναι ὁ κύριός σου;

ΑΙΜ. Ἐκεῖνος ὅστις εἶναι καὶ ἰδικός σας;

ΔΥΣ. Δὲν ἔχω κἀνένα. Μὴ μὲ ἔρωτᾷς, Αἰμιλία· δὲν δύναμαι ὁμιλῆσαι, καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀποκριθῶ εἰμὴ διὰ δακρύων. Σὲ παρακαλῶ ἀπόψε νὰ στρώσῃς ἐπὶ τῆς κλίνης μου τὰς νυμφικὰς ὀθόνας μου· μὴ λησμονήσῃς, καὶ προσκάλεσον καὶ τὸν σύζυγόν σου.

ΑΙΜ. Ὁ Θεέ, ὁποία μεταβολὴ πραγμάτων!

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ.

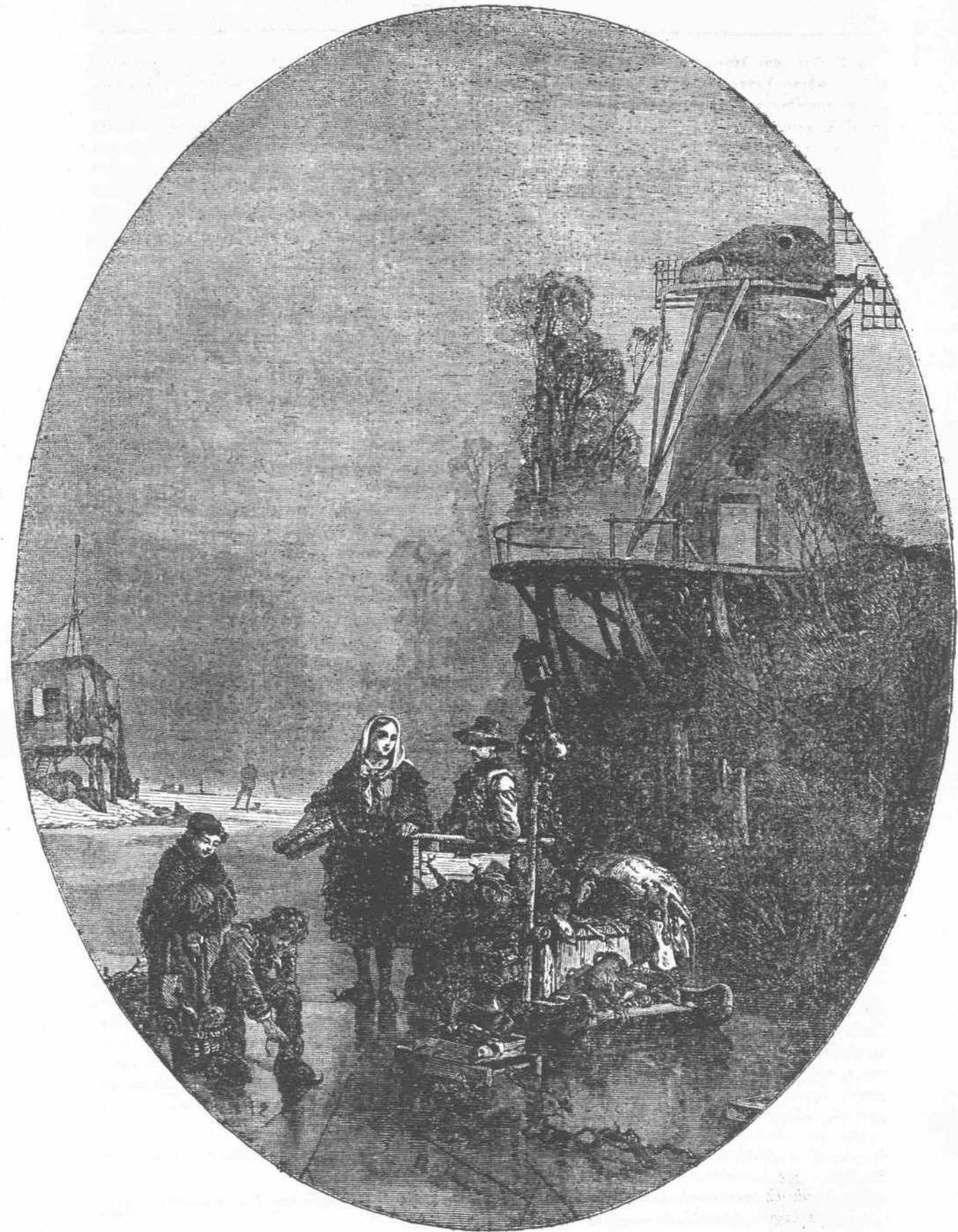
Ὁ πολιόθριξ, ὁ κεκυρὸς καὶ τρέμιον χειμῶν ἔχει καὶ αὐτὸς τ' ἀγαθὰ του· περὶ τούτου νομίζομεν οὐδεὶς ἀμφισβᾶλλει· καὶ μάλιστα, ὅταν ἔχη τις ἄφθονα τὰ τρόφιμα, ἀναπαυτικὴν οἰκίαν, ἱκανὴν ποσότητα ἀνθράκων πρὸς κατανάλωσιν, καὶ παγὰ ἐφαπλώματα. Ἐν δὲ ταῖς οἰκίαις, ἐν αἷς ἀντὶ τῶν ἀθλίων μαγαλιῶν ὑπάρχουσιν ἐστὶαι καλῶς κατεσκευασμένα ἅ χειμεριναὶ νύκτες καθίστανται οἰκογενειακὰ σχολεῖα, ἔάν ὁ πατὴρ ἦναι ὀλίγον γραμματισμένος καὶ φιλότεκνος. Διότι καθήμενος ὁ Ἀβραάμ οὗτος ἀπέναντι τῆς λαμπρᾶς φλογὸς τῶν μετ' ἐνθουσιώδους τρυγμοῦ καιομένων ξύλων καὶ λαμπρυνόντων τὰ πρόσωπα τῶν περικαθημένων, καὶ βλέπων περίξ αὐτοῦ τὰς μελλούσας ἐλπίδας τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς και-

νωσίας, ἀγάλλεται καὶ ἄρχεται τοῦ λόγου, καὶ ἀγορεύει πεπνυμένος ὡς καθηγητὴς ἐκ τῆς ἑδρας του. Καὶ ἐνθυμούμαι πόσον ὠφέλιμος καθίστατο τοιοῦτοτρόπως ὁ μακκρίτης πατὴρ μου εἰς τὴν οἰκογενειάν του, τέρπων αὐτὴν διὰ γεωγραφικῶν καὶ ἱστορικῶν διηγήσεων· τοιοῦτοτρόπως δὲ ἔμαθον μὲγα μέρος τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἀρχαίας τε καὶ νεωτέρας. Ἐμπνεόμενος δὲ πολλάκις ὑπὸ τῆς διηγήσεώς του καὶ κορυσαντιῶν ἔβλεπον ἐν τῇ φλογὶ τῆς ἐστίας στόλους πυρπολουμένους καὶ καταποντιζόμενους, καὶ πόλεις ἐκπορθουμένας καὶ καταστρεφόμενας διὰ πυρὸς καὶ μαχαίρας, καὶ ἀναπηδῶν ἐξω φρενῶν ἥρπαζον δαυλὸν καιόμενον, ἐκ τῆς ἐστίας, καὶ ἔτρεχαν κατόπιν τοῦ ἠττημένου ἐγθροῦ, προσενῶν εὖτω ἐκπληξιν, ἐνταῦτῳ δὲ καὶ γέλῳτα εἰς τοὺς περικαθημένους. Ἐπειδὴν δὲ «θεῖος μοι ἐπήρχετο ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα» ἐφηνταζόμεν ἑμαυτὸν ὅτε μὲν Μιλτιάδην ὅτε δὲ Ἀλέξανδρον, καὶ ἄλλοτε πάλιν Νέλσωνα ἢ Ναπολέοντα· τὴν δ' ἐπαύριον παραδίδων ἑμαυτὸν εἰς τὴν ὀπλοποιίαν κατεσκευάζον ξυλίνας ῥομφαίας καὶ τόξα καὶ βέλη, τὰ ὅποια ἂν εἶχον σήμερον ἠδύναντο νὰ κοσμήσωσι τὸ ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον ἐνὸς φίλου μου (ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς).

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν ὀλίγοις τὰ ἀγαθὰ τοῦ γέροντος χειμῶνος. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ῥόδον ἔχει καὶ τὰς ἀκάνθας του, ἔχει καὶ ὁ χειμὼν τὰ δυσάρεστα του. Δὲν ἐννοοῦμεν ὅμως τὰ ναυάγια τοῦ Εὐξείνου πάντου καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν θαλασσῶν καὶ ὠκεανῶν τῆς σφαιρας μας· μικρὰ ταῦτα· ἀλλ' ἐννοοῦμεν τὴν μετὰ λευκῶν σφαιρῶν γενομένην ἐσχάτως τρομερὰν ἐροδὸν κατὰ τοῦ Πύργου Μαλακόφφ! Μανθάνομεν μετὰ λύπης ἐγκαρδίου ὅτι γεννάδει τινὲς τῆς Πελοισσιερίου δόξης ἐφιέμενοι, ἐσφαιρεβύλησαν, κρυπτόμενοι ὀπισθῶν γωνιῶν, τὸ ἀσθενὲς τοῦτο περιτείχισμα τοῦ ὠραίου ἡμίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ οὐκ ὀλίγην ἐπήνεγκον αὐτῷ βλάβην! Αἱ σφαῖραι δισταυροῦντο ῥαγδαίαι καὶ αἱ θηριώδεις κραυγαὶ τῶν πολιορκητῶν ἐπλήρουν τὸν αἰθέρα. Πλείστας ὑάλους θυρίδων συνέτριψαν, καὶ πύλους συνέθλασαν, καὶ ῥίνας ἐξώγκωσαν, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἔπραξαν· αἱ δὲ παθοῦσαι τὰς ὕβρεις καὶ κακώσεις ταύτας κυρίαί εἰδραμον εἰς τὸν συντάκτην τοῦ Φιλοκάλου ὡς εἰς εἰς ἀδέκστον κριτὴν, καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ στηλιτεύσῃ τὴν βάρβαρον ταύτην πράξιν, ὑπισχνούμεναι αὐτῷ εἰς ἀμοιβὴν νὰ σμικρύνωσιν ὀλίγον τὴν περιφέρειαν αὐτῶν, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται ἡ νεολαία εἰς τοὺς προσεγγίζοντας χειμερινοὺς χωροῦς τῆς.

Ἀπειλοῦσι δὲ, αἱ ἀξιώτιμοι αὗται κυρίαί, ὅτι ἔάν ἐναντίον τῆς διὰ τοῦ Φιλοκάλου στηλιτεύσεως αὐτῶν οἱ ἥρωες τῆς χιόνος τολμήσωσι πάλιν νὰ ἐπαναλάβωσι τὰς βηνδαλικὰς πράξεις των κατὰ τῶν βαμβακίνων ὀχυρωμάτων, θέλουσιν ἀναφερθῆ εἰς τὸν Ἀθηναῖον Ἀριστοφάνην ἵνα περάσῃ αὐτοὺς ὄνομαστὶ εἰς τοῦ Διαβόλου τὸ κατάστιχον.

—ο—

Χειμερινὴ σκηνὴ εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Γαλλίας.

Ἡ προσαγωγή κατὰ τὸν Γαλλικὸν τρόπον.

Δὲν θέλεμεν πραγματευθῆ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὡς χοροδιδάσκαλος, διότι τοῦ αξιοτίμου τούτου διδάσκαλου τὰ μαθήματα χρεωστοῦσιν οἷτε ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια ἡμῶν νὰ λησμονήσωσιν, ἀλλὰ ἀρχίσωσι νὰ συχνάζωσι τὰς συναναστροφάς· καὶ ὅμως σημειώσατε καλῶς ὅτι ἐκ τῆς προσαγωγέως διακρίνουσιν ὡς ἐκ πρώτης ὕψεως τὸν καλῶς ἢ κακῶς ἀνατετραμμένον ἄνθρωπον.

Ἡ προσαγωγή, ὁ ἀσπασμός, τὸ χαιρέτισμα εἶναι λίαν οὐσιώδεις, ὅταν ζητῆ νὰ προαχθῆ τις ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ὁ Θεὸς γινώσκει πόσοι καὶ πόσοι ἀπέτυχον τοῦ νὰ γείνωσι νομάρχαι καὶ ὑπουργοί, διότι δὲν εἶχον τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἀρκετὰ εὐκαμπτον, καὶ διότι ἐσφαλαν εἰς τὸν τρόπον τῆς προσαγωγέως.

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ.

1. Ὅταν χαιρετᾷς μέγαν προστάτην σου, ἢ σπονδυλικὴ στήλη σου πρέσει ν' ἀποτελῆ μετὰ τῶν σκελῶν σου ὀρθὴν γωνίαν.
2. Ἐὰν ὁ προστάτης σου σοὶ ἀνταποδώσῃ δύο ἢ τρεῖς χαιρετισμούς ἀνθ' ἑνὸς δύνασαι νὰ ἐγγράψῃς εἰς τὸ σημειωματάριόν σου ὅτι δὲν ἔχεις νὰ ἐλπίζῃς πρὸ αὐτοῦ τίποτε, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐνοχλῆς πλέον.
3. Ἐὰν δὲ ἀποκριθῆ εἰς τὴν ὑπόκλισίν σου προσφέρων σοὶ τὴν χεῖρα ἐλπίζε μὲν ἀλλ' ὄχι πάλιν μετὰ βεβαιότητος.
4. Ἐὰν ἀπαντήσῃς γνωριστὸν σου καθ' ὁδὸν μόνον, χαιρετησαί τον πρώτος.
5. Ἐὰν συνοδεύηται ὑπ' ἄλλου, περιμένε νὰ σὲ χαιρετήσῃ πρώτος.
7. Ἐὰν ἦναι κυρία καὶ δὲν σε χαιρετᾷ, προσποιήθητι ὅτι δὲν τὴν βλέπεις.
7. Ἐὰν ἦναι ἀνὴρ συνοδεύων κυρίαν, διάβη ὡς νὰ μὴ τοὺς ἐγνώριζες.
8. Εἰς τὰς τελευταίας τρεῖς περιστάσεις χαιρέτα δι' ἐλαφρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς χωρὶς νὰ σταθῆς.
9. Ἐὰν σὲ σταματήσωσιν, εἰπέ ὑποχρεωτικούς τινας λόγους καὶ ἐξακολούθει πάλιν τὸν δρόμον σου.
10. Τοὺς στενοὺς φίλους χαιρετῶσι διὰ κινήματος τῆς χειρός.
11. Ἡ Κυρία χαιρετᾷ ἐπινεύουσα διὰ τῆς κεφαλῆς.
12. Ἐὰν συνάψῃς ὁμιλίαν μετὰ τοῦ ἐντυχόντος, κράτει τὸν πῖλόν σου ἕως οὗ σὲ παρκαλέσῃ νὰ τὸν φορέσῃς.
13. Ὅταν ἀπαντήσῃς κυρίαν μόνην περιμένε νὰ δείξῃ ὅτι σ' ἐγνώρισε πρὶν χαιρετήσῃς αὐτήν.
14. Τὸ νὰ μὴ ἀνταποδώσῃ τις τὸν ἀσπασμὸν εἶναι ἢ μεγίστη ἀγροικία ἢ δύναται τις νὰ πράξῃ.

15. Τὸ ν' ἀνταποδώσῃ τις αὐτὸν ἐλαφρᾶ, καὶ μὲ ὕψος προστατευτικὸν εἶναι ἴδιον ἀνοήτου καὶ ἀλαζόνος.

16. Ἐννοεῖται ὅτι πρὸς τοὺς ἀνωτέρους καὶ πρὸς τὰς κυρίας πρέπει νὰ ἐκβάλλῃ τις τὸν πῖλόν του.

(Ἐκ τῆς Καλῆς Συμπεριφορᾶς.)

Ὁ παράφρων τοῦ φρονίμου φρονιμώτερος.

Τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα πανουργίας ἐνὸς φρενοβλαβοῦς εὐρίσκεται ἐν τινὶ Ἀγγλικῇ ἐπαρχιακῇ ἐφημερίδι.

Ἐπαρχιακὸς τις κλητῆρ φέρων τὸ ἀπαιτούμενον ἔνταλμα, ἤγεν αὐτὸν εἰς τὸ φρενοκομεῖον τῆς Λιγκεστέρης, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν διενευκτέρευσε ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ. Τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτ' ὁ φρενοβλαβὴς ἐγειρεται, καὶ ζητῶν εἰς τὰ θυλάκια τοῦ κλητῆρος εὐρίσκει τὸ πρὸς ἀπαγωγὴν καὶ περιορισμὸν αὐτοῦ ἔνταλμα τῆς ἀστυνομίας, δι' οὗ βεβαία ἐνόησεν ἐντελῶς τὰ τρέχοντα.

Μὲ τὴν πανουργίαν ἐκείνην, ἦν πολλάκις οἱ παράφρονες δεικνύουσιν, ἔσπευσεν ὅσον τάχιστα εἰς τὸ φρενοκομεῖον, καὶ εὐρῶν ἕνα ἐκ τῶν φυλάκων τῷ λέγει ὅτι εἶχε φέροι ἕνα παράφρονα μέχρι Λιγκεστέρης, τὸν ὅποιον ἤθελε φέροι εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, προσθέτων ὅτι ἦτο τρελλὸς ἐξέχων καὶ παραδοξότατος τοὺς τρόπους. « Παράδειγματος χάριν, λέγει, δὲν πρέπει νὰ θαυμάσητε ἐὰν σὰς εἴπῃ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ τρελλός, καὶ ὅτι αὐτὸς μὲ ἤγαγεν εἰς τὸ φρενοκομεῖον! Ἄνοιξτε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς σας, καὶ μὴ πιστεύσητε μηδὲν ἐκ τῶν ὅσα θέλει σὰς εἰπεῖν ».

Ὁ φύλαξ τῷ ὑπεσχέθη ὑπακοὴν καὶ ὁ φρενοβλαβὴς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του, ὅπου εὗρε τὸν καλὸν σου κλητῆρα βεθυθισμένον εἰς βιβλῶν ὑπνον τὸν ἀφωπνίζει, λοιπὸν καὶ συμπεγευματιζουσι.

« Τί ὀκνηρὸς ποῦ εἶσαι νὰ βρογαλιζῆς ἕως τὸ μεσημέρι » λέγει ὁ παράφρων « νὰ ἤξευρες ἀπὸ τί λιμπρὸν περίπτωτον ἐπέστρεψα πρὸ ὀλίγου. »

« Τῆ ἀληθείᾳ! λέγει ὁ κλητῆρ, καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ κάμω ἕνα περίπατον μετὰ τὸ πρόγευμα ἔρχεσθε μαζί μου; »

Ὁ φρενοβλαβὴς συγκατένευσε, καὶ μετὰ τὸ πρόγευμα ἀνεχώρησαν, ἡγουμένου τοῦ κλητῆρος, καὶ διευθυνομένου πρὸς τὸ φρενοκομεῖον, ἕνα παραδόξω τὸν ἐμπιστευθέντα αὐτῷ, ἀλλὰ δὲν ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ ἴδῃ ἐὰν τὸ ἔνταλμα ἔμενεν ἀσφαλῶς εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ὅτε δὲ ἐπλησίασαν εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὁ παράφρων ἐξεφώνησε « Τί ὠραία οἰκία! »

« Ναι, εἶπεν ὁ κλητῆρ, ἐπεθέμουν νὰ ἴδω τὸ ἐντὸς αὐτῆς. »

« Καὶ ἐγὼ τὸ ἐπεθύμουν! » ἀπεκρίθη ὁ τρελλός.

Ὅτε λοιπὸν ἐφθασαν εἰς τὴν θύραν ὁ κλητῆρ ἐσήμανε τὸν κώδωνα, καὶ ὁ φύλαξ τὸν ὅποιον εἶχε προδιαθέσει ὁ φρενοβλαβὴς ἐνεφανίσθη μετὰ δύο ἢ τριῶν βοηθῶν.

ἤρχισε τότε ὁ κλητῆρ νὰ ψυχῇ τοὺς κόλπους του ζητῶν τὸ ἔγγραφόν του, ὁ δὲ φρενοβλαβὴς ἐκβαλὼν αὐτὸ παράυτα τὸ ἐνεχείρησεν εἰς τὸν φύλακα λέγων.

« Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ὁ περὶ οὗ σὰς ὠμίλησα. Φυλάξτετον καλά, ζυρίσατε τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐνδύσατέ τον τὸν στενὸν ὑπενδύτην. »

Παρευθὺς οἱ φύλακες συλλαμβάνουσι τὸν ταλαίπωρον κλητῆρα ἄρον ἄρον, κραυγάζοντα καὶ βεβαιουῦντα ὅτι ἕτερος ἄτο ὁ παράφρων, καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κλητῆρ· ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦτα συνέτεινον εἰς τὸ νὰ ἐπιβεβαιώσωσιν ἐτι μάλλον τὴν προτέραν διήγησιν τοῦ τρελλοῦ, δὲν ἔσχυσαν ποσῶς πρὸς ἀπελευθέρωσίν του· ὅθεν ἀπήγαγον αὐτὸν, τοσοῦτον μανιώδη ὑπ' ἀγανακτήσεως γενόμενον ὥστε ταχέως τὸν ἐνέδυσαν τὸν στενὸν ὑπενδύτην, ζυρίσαντες τὴν κεφαλὴν του λίαν ἐντέχνως.

Ὁ δὲ φρόνιμος τρελλὸς ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἡσυχίαν του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμὸν, καὶ ἐκίνησεν οἴκαδε. Οἱ ἀγαθοὶ συμπολίται αὐτοῦ ἠπόρησαν ἰδόντες τὸν τρελλὸν ἐπιστρέψαντα ἀντὶ τοῦ φρονίμου, καὶ ἤρχισαν νὰ φεβῶνται μήπως ἐν ἀκμῇ παραφροσύνης εἶχε φονεύσει τὸν κλητῆρα, καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν μετὰ τρόμου τί ἔκαμε τὸν Κύριον Στάθηνσων.

« Τί τὸν ἔκαμα! » εἶπεν ὁ φρενοβλαβὴς « Μαθὲς τὸν ἀφῆκα εἰς τὸ φρενοκομεῖον θεότρελλον, καὶ ὡς νὰ εἶχεν ἐπτά δαιμόνια! » Ὁ λόγος οὗτος δὲν ἀπέειγε πολὺ τῆς ἀληθείας, διότι ὀλίγον ἔλειψεν ὁ ταλαίπωρος κλητῆρ νὰ χάσῃ τὰς φρένας του, διὰ τῆς ἀπροσδοκῆτου κρατήσεως καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς.

Γενομένης περαιτέρω ἐρεύνης ὑπὸ τῶν γειτόνων, ὁ ἄνθρωπος εὐρέθη ἐν τῷ φρενοκομείῳ, καὶ δι' ἀστυνομικοῦ ἐντάλματος ἀπελύθη πάλιν, καὶ ἐπέστρεψεν οἴκαδε ἔχων τὴν κεφαλὴν δεδεμένην μὲ μανδύλιον, ἀντὶ νὰ φορῇ τὸ κάλυμμα τὸ ὅποιον ἢ φύσις ἐδώρησεν αὐτῷ. Ὁ ταλαίπωρος κλητῆρ ἔκτοτε κατέστη ὁ μόνιμος περιγελῶς τοῦ χωρίου του.

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ

(Συνέχεια τῶν δύο Ἀγγέλων ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς ἀδύσου.)

Ἡ Ἄννα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς· μεδιώσα, ἀλλ' ἡ Κλάρη ὠραῖωσα αἴφνης ἐπροσπάθει νὰ φυλάττῃ τὴν ἰσορροπίαν τῆς ἀόριστός τις ὑπόψια περὶ τῆς ἀληθείας κατέλαβε τὸν νοῦν της.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ κατάστασις τῶν δύο νεανίδων περιστά συμπτώματα ὅλως ἀντίθετα· ἐκτὸς τῆς διφορᾶς τοῦ χαρακτῆρος, ὑπῆρχεν τοῦ λοιποῦ μεταξὺ τῶν χάσμα μέγα. Ἡ Ἄννα, τὸ ταλαίπωρον κοράσιον, ἔκοιμάτο ἐν μακαριότητι

ἢ δὲ Κλάρη δι' ἰδοῦσα ἀμυδρῶς πῶς τὸ φρικῶδες τῆς θεσεῶς της, εὐρίσκειτο ἐν ἀγωνίᾳ. Διέτεινεν ἑαυτὴν προσπαθοῦσα νὰ νικήσῃ τὸν λήθαργον, διότι ἡ καρδία της ἦτο ἰσχυρά· ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἠσθάνθη ἑαυτὴν τοσοῦτον γενναίαν ὥστε ἤρχισεν νὰ ὑπερορᾷ ὡς ἠττηθέντα τὸν ὑπνον. Ὁρβίος καὶ μὲ στήθος ἀσθμαῖνον, καὶ ὀφθαλμὸν διάπυρον, ὡς ἀμαζῶν ὠπλισμένη ἐναντίον ἐχθροῦ ἀνικητοῦ, ἐφάνετο ὠραία ὡς ἡ ἀρειμάνιος ἐκείνη καλλονὴ τὴν ὅποιαν τοσοῦτον καλῶς εἰκονίζει ἡ ποίησις τοῦ βορρᾶ. Πᾶς ἄνθρωπος βλέπων αὐτὴν τόσον ὠραίαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀδύσου ἤθελεν αἰσθανθῆ τὴν καρδίαν συσφιγγομένην ὑπὸ ἐκείνης τῆς μετὰ σεβασμοῦ μεμιγμένης ἠδύνης ἧτις ἐστὶν ὁ συνδυασμὸς τοῦ οἴκτου μετὰ τοῦ θαυμασμοῦ. Ἡ θεὰ της ἤθελεν ἐμπνεύσει ἀφοσίωσιν εἰς τὴν χυδαιοτάτην καρδίαν, καὶ ὁ πλέον ἄνανδρος ἤθελεν αἰσθανθῆ ἀνδρίαν πρὸς ὑπεράσπισίν της.

Ἄλλ' ἢ ἐκ προμελέτης αὐτὴ δύναμις της ἀπῆται ἐντασιν λίαν σφοδρᾶν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ διαρκεία της ὑπῆρξε βραχεῖα. Τὰ βλέμματά της ἔπεσαν τυχαίως ἐπὶ τῆς Ἄννης, τῆς ὁποίας ἡ μεδιώσα κεφαλὴ ἐστῆρίζετο ἤδη ἀνεστραμμένη ἐπὶ τοῦ ἐπινοητοῦ τῆς ἔδρας της.

Ἡ Κλάρη ὡς ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ τινάγματος κατέπεσε νεναρκωμένη ἐπὶ τῆς ἔδρας της καὶ δύο δάκρυμα κατέρρευσε ἐπὶ τῶν παρεῶν της.

— Ἀδελφὴ μου! ταλαίπωρε Ἄννα! ἐπρόφερε μὲ φωνὴν σπαραξικάρδιον. Ἡ Ἄννα ἤκουσε καὶ τὰ χεῖλη της ἐκινήθησαν.

— Τὸν ἀγαπῶ πρὸ πολλοῦ, εἶπε μὲ τὴν ὀλιόψυχον ἐκείνην καὶ εὐσεβῆ φωνὴν τῶν δεινὰ παθόντων καὶ ἤδη ἀπολαούτων εὐδαιμονίας—πρὸ πολλοῦ, φιλιτάτη Κλάρη! Χθὲς μοι ἐφάνη ὅτι τὸν ἠγάπας... Ὡ ἀδελφὴ μου, νὰ ἤξευρες πόσον ἐκλαυσα ἐν ᾧ ἐκοιμᾶσο!..

Ἡ Κλάρη συνέσφιγξε τὸ μέτωπόν της διὰ τῶν συνεσταλμένων χειρῶν της.

— Ὡ πάτερ μου! πάτερ μου! ἀνεδόησε μετὰ βίας, διὰ τί νὰ μὴν ἦσαι ἐδῶ νὰ φρονηθῆς τὸ τέκνον σου;... Ὡ Θεέ μου, ἕς ἀπολεσθῶ ἐγὼ, ἀλλὰ σῶσον τὴν ἀδελφὴν μου!

Αὕτη δὲ ἦτο ἡ αὐτὴ ἐκείνη στιγμὴ καθ' ἣν ἡ Κυρὰ Γρούφρη ἐξεληθοῦσα τῆς κάτω αἰθούσης, ἤλθε πρὸς κατασκόπευσιν ὀπίσθεν τῆς θύρας· ἰδοῦσα δὲ τὰς δύο νεανίδας ἀκινήτους ἐνόμισεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν τελειωμένα, καὶ ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ στρέψῃ τὸν μοχλὸν· ἀλλ' ἐν κίνημα τῆς Ἄννης τὴν ἐσταμάτησε.

Ἡ νεωτέρα τῶν δύο ἀδελφῶν ἐστράφη ἐπὶ τῆς ἔδρας της καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸ κενὸν πρὸς τι πρόσωπον τῆς φαντασίας της. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀγαπητέμοι πάτερ, εἶπεν— ἡ εὐτυχία μου θέλει εἶναι ἀμοιβή σου... ὁ Στέφανος μὲ ἀγαπᾷ τόσον πολὺ, ἐπρόσθεσεν εἰς τὸν τρόπον αἰδήμονα— καὶ ἐγὼ! ἄ! καὶ ἐγὼ!.. Αὐριον θὰ γίνῃ ὁ γάμος... λοιπὸν ἕς σιωπήσω ἕως αὐριον.

Ἡ Κλάρη δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κλαίῃ καὶ ἡ ἀδελμολογία τῆς ἐφθάνει εἰς παραφροσύνην· ἕκαστος δὲ λόγος τῆς ἀδελφῆς τῆς διετίτρωσκε τὴν καρδίαν τῆς.

Ἐπροσπίθει ἐνίοτε νὰ ἐλπίζῃ ἀκόμη, λέγουσα καθ' ἑαυτὴν ὅτι οἱ φόβοι τῆς δὲν εἶχον ἔασι, καὶ ὅτι ἐπήγαζον ἐκ τῆς νεανικῆς δειλίας τῆς, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ναρκωτικοῦ ἦτο τοσοῦτον ψηλακητὸν ἐπὶ τῆς Ἄννης, ὥστε ἡ ἀμφιβολία καθίστατο ἀδύνατος.

Ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀποτέλεσμα εἶ καὶ ἀτελέστερον, δὲν ἦτο τρόπον τινὰ τρομερώτερον; Ἀβίστατο, ἀλλ' ἦτο χαμένη, καὶ τὸ συνηθάνετο· ἡ πάλη τῆς ἦτο πραγματικὴ, καὶ ὁ ἐχθρὸς δυνατώτερος ὢν, ἐπέθετε ἐπ' αὐτῆς τὴν μολυβδίνην χειρὰ του καὶ τὴν κατεδάμαζε· καὶ ὅμως εἰσέτι δὲν ἐνέδιδε, δότι ὅσον ἰσχυρὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ ναρκωτικόν, ἡ δόσις ἦν ἑκατέρω τῶν ἀδελφῶν εἶχε λάθει δὲν ἦτο τόση ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ ἄμεσον καὶ ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα. Ἡ Κυρὰ Γρούφφη εἶτο ἀνυπόμονος καὶ κατηράτο ὀπισθεν τῆς θύρας, φοβουμένη ἀκαταπαύστως μήπως καταβῆ εἰς τὸν νοῦν τοῦ Λαίρδου ν' ἀναβῆ τὴν κλίμακα.

— Τὰ εὐλογημένα νὰ μὴν πιοῦν ἀκόμη λιγάκι! Ἐλεγε καθ' ἑαυτὴν.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἡ Ἄννα ἐξυπνήσασα πάλιν, ἡ ἀρχίζουσα ἴσως νὰ ὀνειρευθῆται, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ Σκωτικὸν ᾄσμα τῆς με φωνὴν ἀσθενῆ καὶ συγκεκομμένην. Ὁ πρῶτος ἦχος τῆς προσφιλοῦς φωνῆς τῆς ἔκαμε τὴν Κλάρην νὰ σκιρτήσῃ, καὶ ἐμετρίασεν ὀλίγον τὴν ἀπελπισίαν τῆς. Ἠγέρθη πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῆς Κυρὰ Γρούφφης, ἥτις μόλις ἐπρόφθασε νὰ στρέψῃ τὸ κλειθρὸν, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Εἶμαι κεκλεισμένη! ἐψιθύρισε μετὰ ψυχρότητος ὡσανεὶ ἐπερίμενε τὸ τοιοῦτον.

Τὰ γόνατά τῆς ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς, καὶ ὁ ὠραῖος τράχηλός τῆς μόλις ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν βεβαρημένην κεφαλὴν τῆς. Διήλθε πάλιν τὸ δωμάτιον κλονουμένη, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ὁποίας ἐπειράθη ν' ἀνυψώσῃ τὸ κατώτερον πλαίστιον, ἐπὶ σκοπῷ ἐξέβαινα τοῦ νὰ φωνάξῃ βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ ξύλον τοῦ ἦτο πολὺ βερὺ, καὶ ἂν ἀντιστηκωμάτων, ἅτινα συνήθως βοηθοῦσιν εἰς τὸ νὰ κινῶνται εὐκόλως τὰ δυσμεταχειρίστα ταῦτα ἀποφράγματα.

Μετὰ δευτέραν καὶ τρίτην ἀνωφελεῆ ἀπόπειραν ἡ Κλάρη ἀφῆκε νὰ καταπίσῃ πάλιν οἱ βραχιόνες τῆς παράλληλοι πρὸς τὸ σῶμά τῆς, καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν τῆς.

— Κοπιάζε, τρυγονάκι μου, κουράσου, περιστέρακι μου, ἐψιθύριζε καθ' ἰδίαν ἡ καλοκάγαθος Κυρὰ Γρούφφη. Ὅσον περισσότερον κοπιάζεις τόσον γρηγορώτερα θ' ἀποκοιμηθῆς. . . Χάρεις τῷ Θεῷ τὸ γνωρίζω τοῦτο.

— Πόσον χαίρει ἡ Κλάρη διὰ τὴν εὐτυχίαν μου! εἶπεν ἡ Ἄννα τὴν στιγμήν ταύτην, χωρὶς ὅμως ν' ἀνοιξῇ τοὺς ὀφθαλμούς. — Ἡ φιλιότη μου ἀδελφῆ! ἐκεῖ μόνον ν' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ καὶ ἐνὰ καὶ ἀγαπᾷ

ἐγὼ τὸν Στέφανον· διότι ἤθελε τὴν ἀγαπᾷ καὶ αὐτός. . . Εἶναι τόσον ὠραία ἡ Κλάρη μου!

Ἀκούσασα ταῦτα ἡ πρεσβυτέρα ἔμεινε ὄρθιος καὶ ἐστηλωμένη ὡς νὰ εἶχε παγῶσει τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας τῆς.

Νέος τις στοχασμὸς ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς, καὶ ὁ στοχασμὸς οὗτος κατεπίεξε τὴν καρδίαν τῆς.

— Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπε καταπίπτουσα εἰς τὰ γόνατά τῆς· δὲν θὰ τὸν ἴδω πλέον. . . πόσον με ἠγάπα!

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου (διότι τὸν θάνατον ἐπερίμενε ἡ Κλάρη) δὲν τὴν ἐλύπει ἔτι· τῶρα εἰμὴ ἔνεκα τῆς ἀδελφῆς τῆς ἡ καρδία τῆς ἐσπαράττειτο καθ' ὅσον ἐθύλεπε τὴν ἀδελφὴν τῆς παραδεδομένην εἰς τὰ δίκτυα τῶν ὀπαδῶν τῆς Ἀναστάσεως, τῆς θεοσυτοῦς ἐκείνης ἐταιρείας τῶν πτωματοθηρῶν, καὶ ἐλπιόμην ἐκτείν.

Ἄλλ' ἤδη ἡ λύπη τῆς κῦζανεν ἐκ τῆς ἀγάπης ἐαυτῆς. Ὁ νεανικὸς καὶ διακαὴς ἔρω, τὸ σφοδρὸν καὶ αἰφνῆδιον, καὶ ἀπόλυτον, καὶ ἀπερίοριστον πάθος τῆς, τὸ ὁποῖον ἐπειράθημεν νὰ περιγράψωμεν εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς διηγήσεως ταύτης, ἦλθεν οἴφνης ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀδελφικὴν στοργὴν. Ὁλητοῦ γαλήνη τῆς ψυχῆς τῆς, καὶ ἡ ὑποταγὴ τῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. — Ἄντα, δάκρυα, καὶ κραυγαὶ ἀπεράντου ὀδύνης διεδέχθησαν πάντα ταῦτα.

Συνεστρέφετο ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ αὐτῆς ἡ ταλαίπωρος κόρη ἐπὶ τῆς ὑγῆς κόνεως τοῦ ἐδάφους, καὶ οἰμωγαὶ καὶ κραυγαὶ ἐξέφουγον ἐκ τοῦ κατατεθλιμμένου στόματός τῆς. Ἐποσχεν οὕτως ὅπως τις δὲν θύναται νὰ πάσῃ δις εἰς τὴν φθικτὴν ταύτην ζωὴν.

Ἡ Ἄννα ἐξηκολούθει μειδίῳσα καθ' ὄναρ, καὶ ἐψιθύριζεν ἐκ διαλειμμάτων λόγους ἐκστατικῆς εὐδαιμονίας.

Ἐν τούτοις ἡ Κυρὰ Γρούφφη, ἔντρομος διὰ τὰς κραυγὰς ταύτας τῆς Κλάρης, αἰτίνες ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν ὠτων τοῦ λαίρδου, κατέβη ἔλαφρὰ καὶ ταχέως τὴν κλίμακα, καὶ ἐκ τοῦ κατωφλίου ἔειπε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς ὅστις ἐπλησίασε πᾶραυτα.

— Πάρε εὐθύς τὸ βιολί σου, τῷ εἶπε.

— Τὸ βιολίμου, φιλιότη! ἐπνεύλαθεν ἐκθαμβὸς ὁ Μάστωρ Γρούφφης.

— Σιώπα, σὺ λέγω, καὶ πάρε τὸ βιολί σου.

Κραυγὴ παραταμένη ἠκούσθη τὴν στιγμήν ταύτην ἀνωθεν τῆς κλίμακος καὶ τότε ὁ Μάστωρ Γρούφφης ἐνόησεν ἤρπασε λοιπὸν τὸ κεκοιμημένον καὶ ἐστερημένον μιᾶς τῶν χορδῶν βιολίον του, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἤλειψε ῥητίην εἰς τὸ τῶξον του.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα κραυγὴν εἶπεν ὁ ἄγχιος Μάκ-Φαρλάης, ἐξυπνήσας ἐκ τοῦ βεμβασμοῦ του.

— Λάθετε ὀλίγην ὑπομονὴν, ἐγγενέστατε, ἀπε-

κρίθη ἡ ξενοδόχος μετὰ πέντε λεπτὰ τὸ δωμάτιόν σας θέλει εἶναι ἔτοιμον.

Τὴν αὐτὴν δὲ στιγμήν τὸ τῶξον τοῦ βιολίου ἔτρυνεν ἐπὶ τῶν χορδῶν ἐβαλλόν φωνὴν σατανικὴν· ὁ Μάκ-Φαρλάης ἔστυρεν ἀπὸ τὸ θυλακίον του κάλυμμα ἀβακοῦφατον (tartan) καὶ τὸ κατεβίβασε μέχρι τῶν ὠτων αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὁ Μάστωρ Γρούφφης ἐβρόκάνιζε τὸν παιᾶνα (pibroch) τῶν Μάκ-Γρηγορίων ὥστε εἰς τὰς τελευταίας οἰμωγὰς τῆς δυστυχιοῦς Κλάρης ἦλθον καὶ ἀνemieχθήσαν αἱ ἦχοι τῆς ἐμπαικτικῆς ταύτης μουτικῆς· ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς νεάνοδος μετ' οὐ πολὺ ἐδαμάσθη ὑπὸ τὴν οὐζουσαν δύναμιν τοῦ ἀκαταμαχίτου ὕπνου. — Ἐδουάρδε! ἐψιθύρισε ἐπὶ τέλος μετὰ τὸν τελευταῖον λυγμὸν τῆς. — Ἐδουάρδε! . . . Σὲ ἠγάπων . . . σὲ ἀγαπᾷ! . . . ὦ! δὲν θὰ μάθης κἂν ὅτι ἀποθνήσκω φέρουσα σὲ εἰς τὴν καρδίαν μου!

Ἐπειράθη νὰ πλησιάσῃ ἔρπουσα εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς ἥτις χαριέντως ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς, ἐκοιμάτο μετὰ μειδίᾳ ἀγγέλου ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς.

— Τώρα θὰ ἔλθωσιν, εἶλεγε κατὰ νοῦν ἡ Κλάρη, μὴ δυναμένη πλέον νὰ προσφέρῃ, — τώρα θὰ ἔλθωσι! . . . Ἀπὸ τὸν ὕπνον θὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν θάνατον. . . Ταλαῖνα ἀδελφῆ μου! . . . Δὲν θέλεις ἔχει μνήμα διὰ νὰ ἔργεται νὰ γυῖν δάκρυα ἐπ' αὐτοῦ ὁ Στέφανος! . . . Ἐγὼ δὲ . . . ποῖος θὰ φέρῃ τὸν τελευταῖον στεναγμὸν μου εἰς τὸν Ἐδουάρδον! . .

Κατέπεσε παρακλυμένη πλησίον τῆς ἀδελφῆς τῆς, καὶ ἔθεσε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐκπέμπουσα τὴν οἰμωγὴν τῶν λαισθίων.

— Τί κακὸν ἐπραξαμεν, ὦ Θεέ μου! διὰ ν' ἀποθάνωμεν οὕτω;

Καὶ τοῦτο εἶποσα δὲν ἐκινήθη πλέον.

— Στέφανε! Στέφανέ μου! εἶπεν ἡ Ἄννα ῥίπτουσα τὰς δύο λευκάς καὶ ὠραίας ὠλένας τῆς περὶ τὸν λαιμὸν τῆς κοιμημένης ἀδελφῆς τῆς. — ὦ! πόσον εἶναι ἀγαθὸς ὁ Θεός, καὶ ἡμεῖς πόσον εὐτυχεῖς! . . .

ΚΕΦ. Γ'. — Ὁ Κίτριος φανός.

Ἄμα εἶδεν ἡ Κυρὰ Γρούφφη διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ τὰς δύο νεάνιδας ἀκινήτους καὶ συνενγκλισμένας, ἐστρεψεν ἑλαφρὰ τὴν κλεῖδα καὶ ἠέωξε τὴν θύραν.

Κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῆ εἶχον ἀργῆσαι πορὰ πολὺ, τὰ εὐλογημένα, καὶ ἡ ἀκινήσια οὕτη ἐνδεχόμενον πάλιν νὰ μὴ ἦτο ὕπνος. Διὰ τοῦτο λοιπὸν, ἡ Κυρὰ Γρούφφη, ἥτις ἦτο γυνὴ λίαν ἐμψρων, προσφύλαξεως χάριν ἐπέρασεν ἐπανελημμένως τὴν ἀναμμένην λαμπάδα ἀπ' ἐμπροσθεν τῶν ὀρθαλμῶν αὐτῶν, ἵνα βεβαιωθῆ καλῶς ὅτι ἐκοιμῶντο.

Ἡ πράξις οὕτη συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ φρικώδους ἤχου τοῦ διεβρωγῆτος βιολίου τοῦ Μάστωρ Γρούφφης ἦτο ἰκανὴ ν' ἀναστήσῃ νεκρὸν, καὶ ὅμως αἱ νεάνιδες δὲν ἐκινήθησαν. Ὁ ληθργὸς εἶχεν ἀρχίσει ὀριστικῶς. Ἡ Κυρὰ Γρούφφη ἵστατο ἀπέναντι δύο θελ-

κτικῶν ἀγαλμάτων, μὴ δυναμένων οὐ μόνον νὰ τῆ ἀντισταθῶσιν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ αἰσθανθῶσι τὸν ἐπιλείμενον κίνδυνον. Διὰ τοῦτο ἡ εὐπροσῆγορος ξενοδόχος ἀπέβαλε τὸ πλαστον μειδιάμα τῆς, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῶν χειρῶν διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Τὸ πρόσωπόν τῆς, τὸ ὁποῖον συνήθως ἐκαλύπτετο ὑπὸ προσωπίδος εὐμενεῖας, ἀνέλαθεν αἰφνίως τὴν ἀπιτρόπιον ἔκφρασιν ἣν ἡ φύσις εἶχεν ἐντυπώσῃ ἐπ' αὐτῆς. Ἡ ὑπόκρισις ἐξηλείφθη, καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐφάνη ψυχρὰ κτηνώδης καὶ προμελετημένη ὀμότης ἀνευ οἰκίας οἴκου.

— Εἴκοσι λίραις! ἐψιθύρισε ἐξετάζουσα τὰς δύο ταλαιπώρους νεάνιδας μετὰ βλέμμα γεγυμνασμένον. — Ὁ Μάστωρ Λαντέρνας θὰ κάμῃ λαμπρὰ δουλειὰ, εἴτε ζωνταναῖς τῆς πωλητῆς εἴτε πεθαμμέναις. . . διότι οἱ χειρουργοὶ μας ἔχουν ἀλλόκοτα καπρίτσια, καὶ πληροῦν ἀκριβὰ διὰ νὰ δύναται νὰ χόρουν τὴν σμίλην τῶν ὑπὸ τὸ δέρμα ὠραίου σώματος. . . Εἴκοσι λίραις! . . . δὲν μπορούσε τάχα νὰ μᾶς δώσῃ καὶ περισσώταρον; . . Ἄντα τὰ κομμάτια τοῦ παραδιδόμεν δὲν ἔχουν κίνενα ἐλάττωμα. . .

Ἡ Κυρὰ Γρούφφη ἐστάθη καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτηται ἴσως διὰ μίαν στιγμήν ἐσυλλογίσθη νὰ βάλῃ καρποῦζι ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Βόθῃ καὶ νὰ τοῦ κλειψῇ τὴν πρᾶματεια του, ἀλλ' ἡ ἐνθιμότης τοῦ ἄγχιος Μάκ-Φαρλάης, τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία ἦτο τρομερὰ ἀπειλή, μετέβαλε τὸν βουὴν τῶν σκέψεων τῆς. Ἀπεμακρύνθη λοιπὸν ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφῆς καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν κλίμακα, καὶ ἐβῆε κατὰ τὸν ὄξιν καὶ προσποιετὸν ἐκείνον τρόπον, ὅστις ἀπανταχοῦ τῆς γῆς χρησιμεύει ὡς σημεῖον προσκλήσεως.

Τοῦτο λοιπὸν ὑπῆρξε τὸ συνθημά των! τὸ βιολίον τοῦ Μάστωρ Γρούφφης ἐσιώπησε πᾶραυτα, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ἀξίότιμος ξενοδόχος εὐρέθη ἐπάνω. — Ἐτελείωσεν ἡ δουλειὰ; ἠρώτησε σιγᾶ.

— Σιώπα! εἶπεν ἡ Κυρὰ Γρούφφη κατὰ τὴν συνθηκὴν τῆς. — τί κάνει ὁ λαίρδος;

Δὲν ἔχομεν φόβον, γλυκεῖά μου φίλη, ὁ λαίρδος κατέγεται τὴν στιγμήν ταύτην ὑπὸ τῶν ἀλλοτροπιῶν τῆς πατρίδος του. Ὀμιλεῖ μόνος περὶ δευτέρας τινὲς ὀρῶσεως καὶ ἄλλων ἀσπαιῶν. Ὡ! ἀνεβόησεν ὁ Μάστωρ Γρούφφης σταθεῖς ἐνώπιον τῶν δύο νεανίδων μετὰ ἔκφρασιν ἀληθοῦς οἴκου. — Τί ὠραία τοῦ εἶναι τὰ κακόμοιρα!

Ἡ δὲ Κυρὰ Γρούφφη ὕψωσε τοὺς ὄμους τῆς.

— Τί κρίμα! ἐπανελαθεν ὁ ξενοδόχος τοῦ ὁποῖου ἡ οἰκτεῖρμων φωνὴ δὲν ἦτο ποσὸς ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τὸ ἀπαισιῶν πρόσωπόν του. — τί κρίμα νὰ κάμῃ τις κακὸν εἰς τοιοῦτους ἀγγέλους!

— Σιώπα! τῷ εἶπε θυμωμένη ἡ Κυρὰ Γρούφφη, καὶ ἀναψῆ τὸ φανάρι.

Ὁ ξενοδόχος ἀπεμακρύνθη στεναζών. — Εἶναι δυνατόν, ἐμψύρισε ἡ ξενοδόχος, ἴσως ἐμένα γυναικα νὰ ἔχῃ τέτοιον ἄδρα! . . Ἀκούε ἐκεῖ! νὰ κάθηται νὰ μοιρολογᾷ αὐταῖς τῆς κυράτισσας! Εἴκοσι λίραις ἀξίζουσι εἴκοσι λίραις, τὸ ξέρεις, μηχαὴ γω-

ρίς νοῦν; Καὶ διότι ὁ Μάστωρ Βώθης κάμνει τὴν τέχνην τοῦ καθὼς πρέπει εἶναι τοῦτο αἰτία νὰ στενά-
ζῃ· σὰν βῶδι ποῦ σφάζουν; ὄχι! . . . Μὴ μ' ἀποκρι-
θῇς· ποῦ κάκου· εἶμαι ἀμαρτωλὴ καὶ ὁ Θεὸς μὲ
βασανίζει ἵνα αὐτὸν τὸν κόσμον ἴδω τί εἶναι Μάσ-
τωρ Γρούφης. Ἄλλ' οὕτως δὲν ἀπεκρίθη· εἶχεν εἰ-
κοσαετῆ πείραν ἐπάνω του, καὶ ἤξευρε πόσον ἐπικίνδυνον
εἶναι αἱ φιλονεικίαι. Ἀνύψωσε διὰ τοῦ βρωμαλέου
βραχιονόσ του τὸ πλαισίον τῆς θυρίδος, καὶ ἤεψε
φάνον τινα κρεμάμενον ἐξωθεν. Ἡ Κυρὰ Γρούφης
προσῆνεγκεν αὐτῷ ἀναμμένην λαμπάδα, τὴν ὅποι-
αν οὗτος ἐνέπηξεν ἐπὶ τινος αἰχμῆς ἐν τῷ φανῷ,
χρησιμεύουσης ἀντὶ κηροδόχου, καὶ πάραυτα λάμ-
ψος ζωηροτάτου κίτρινου διεχύθη ἐπὶ τοῦ ἐξωτερι-
κοῦ τοίχου. Ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους τῆς θυρίδος
ἐκρέματο ἄλλος τις φάνος· ὁ Μάστωρ Γρούφης
δὲν ἤναψεν αὐτὸν, ἀλλ' ἡ ἐπιχειρομένη λάμψις ὑπὸ
τοῦ γείτονος αὐτοῦ ἐδείκνυεν ὅτι ἡ ὕψλος αὐτοῦ
ἦτο χρώματος πρασίνου. Τὸν φάνον τοῦτον εἶδομεν
ἤδη φέγγοντα ἐσπέραν τινὰ κυριακῆς ἐπὶ τοῦ Γα-
μέσεως διὰ τῆς οὐμίγλης, καὶ γνωρίζομεν ὅτι
ἐχρησίμευσεν ὡς σημεῖον εἰς τὸν στολισκὸν τοῦ ἀγα-
θοῦ ναυάρχου Πάδδης, ὅστις ἤρχετο νὰ φορτώσῃ τὰ
λάφυρα τῶν δυστυχῶν θυμάτων τοῦ μικροῦ ἐμπορίου
τῶν συζύγων Γρούφης.

Ὅσον δὲ διὰ τὸν κίτρινον φάνον, εἶπομεν ἤδη
λέξεις τινὰς περὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο ση-
μαῖον ἦτο· ἀλλ' ἀπηυθύνετο ἰδίως εἰς τοὺς νεκρο-
θήρας. Δὲν ἀνήγγελλε λάφυρα ἀλλὰ πτώματα.
Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ καλοκάγαθος καπιτάν Πάδδης
εἶχε δίκαιον νὰ φρίτῃ ὅσῳκις ἐσυλλογίζετο τὸν
νεκρὸν τοῦτον φάνον, κρεμάμενον ὡς παράση-
μον τοῦ θανάτου ὑπεράνω τοῦ ἀντροῦ τούτου ἐν ᾧ τὸ
βιομήχανον ἐγκλήμα ἐξέτεινε τὸ ἐμπόριόν του μέχρι
τῆς σαρκὸς τῶν θυμάτων του.

Ὁ Μάστωρ Γρούφης ἀφῆκε τὸ κατώτερον πλαι-
σίον τὸ ὅποιον κατέπεσε στιβαρὸν καὶ τρύζον θο-
ρυβωδῶς.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδον τὴν βέραν τοῦ Μάστωρ
Βώθης πλησίον τῶν Ἀσπροκαλογήρων, εἶπεν ὁ ξε-
νοδόχος μὲ τὸ περίλυπον καὶ γογγυστικὸν ὕψος
του. — Ὁ σκύλος ἐμυρίσθη τὴν λειάν του. . . εἰς τρία
λεπτά θὰ εἶν' ἐδῶ.

— Εἶναι ἄνθρωπος μὲ τετραπερασμένο κεφάλι,
ἀντέκρουσεν ὁ ξενοδόχος, ῥίπτουσα βλέμμα περιφρο-
νήσεως ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς. — Ἄν εἶχες ἀρκετὸν
νοῦν διὰ νὰ ἐνοήθῃς ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶσαι ἢ θλάξ,
Μάστωρ Γρούφης, ἤθελες προσπαθῆσαι νὰ πάρῃς
ἀπ' αὐτὸν κάμποσα μαθήματα. . . Ἄλλ' ὁ Θεὸς σὲ
ἐκάμει τοιοῦτον διὰ νὰ μὲ πειδίσῃ διὰ τῆς ἀμαρτίας
μου. . .

Ὁ Μάστωρ Γρούφης δὲν ἤκουσε τὴν ἐνάρκτον
ταύτην προτροπὴν, διότι προσελκυσθεὶς ἀκουσίως
πρὸς τὰς νεάνιδας τὰς ἐθεώρει μὲ ὕψος οἴκτου.

— Πολλὰ ἔχω καμωμένα εἰς τὴν ζωὴν μου,
εἶπεν, ἀλλ' ἀνάθεμα κίβλ' δὲν εἶναι κρίμα νὰ πικρ-
δῶσῃ τις δύο τοιοῦτοις ἀγγέλοις εἰς τὸν κριωπώ-
λην ἐκαίον τὸν Βώθην. . .

— Τί λές; ἀνεβόησεν ὁ ξενοδόχος τῆς ὁποίας
τὸ κίτρινον πρόσωπον ἐγεῖνε πορφυρεῖν ὑπ' ὀργῆς·
ἀπόπυε ἤρχισεν νὰ συλλογίζεσσι; . . . Εἶναι ἀγγελοι,
τῷ ὄντι, ἀλλὰ τί μᾶς μέλει τοῦτο; εἴμεθα ἀρκετα
πλούσιοι διὰ νὰ περνοῦμεν τὸν καιρὸν μας εἰς τὸ νὰ
κλαίωμεν ὑπὲρ τῆς δυστυχίας τῶν ἄλλων; . . .
Κατέβα νὰ δῆς ἂν ὁ λαίρδος ἀνυπομονῆ, καὶ φέρε μὲ
ἕνα ποτήρι οὐίσκη. . . Ἐλα! κουνήσου! . . .

Ὁ Μάστωρ Γρούφης ὑπήκουσε συλλογίζομενος
ἂν δὲν ἤθελεν εἶναι καλὸν νὰ σταλάξῃ καμμιᾶ
μέρα δύο τρεῖς σταλαγματιαῖς ἀπὸ τὸ σερμπέτι
τοῦ Βωβ-Λαντέρνα μὲς ἰστὸ οὐίσκη τῆς γυναικὸς
του διὰ νὰ τὴν ἀποκοιμίσῃ καλὰ καλὰ.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ ὀρθὸς λόγος τοῦ Μά-
στωρ Γρούφης τῷ ἀπεκρίθη ὅτι ἤθελεν εἶναι ἐτι καλλί-
τερον νὰ διπλασιάσῃ τὴν δόσιν, καὶ νὰ ἐνσταλάξῃ
ἐξ ἡ ὁκτὼ σταγόνας, ἵνα ἀπορύγῃ πάντα κινδύνον
τοῦ νὰ ἴδῃ πάλιν τὴν ζαχχρόστομον ξενοδόχον ἐξυ-
πνοῦσαν.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὸ σκεφίῃ ὠριμώτερον ἐν
ἀνέσει.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέστρεψεν ἡ ἀναγγελίη ὅτι ὁ
λαίρδος ἐξηκολούθει παρακαθήμενος ἡσύχως πλη-
σίον τοῦ πυρὸς, βεθυισμένος εἰς τὴν οὐμίγλην τοῦ
πνεύματός του, κρούσμα κώδωνος ἠκούσθη ὑπε-
ράνω τῆς κεφαλῆς του.

— Ἰδοὺ ἦλθεν ὁ Μάστωρ Βώθης εἶπεν ὁ ξενο-
δόχος· — ἰστὴ δουλειά μιν εὐθὺς! Ἐπελάθοντο
λοιπὸν ἀμφότεροι τῆς τραπέζης, τὴν μετεκόμισαν εἰς
τινα γωνίαν τοῦ θαλάμου, καὶ ὁ Μάστωρ Γρούφης
ἀρπάξας διὰ τοῦ κόρακος σχοινίον τι περιτυλιγμένον
εἰς τινα τροχαλίαν προσηλωμένην εἰς μίαν δοκὴν
τῆς ὀροφῆς τὴν κατεβίβασε μέχρι τοῦ ἐδάφους.

Ἐν τούτοις ὁ ξενοδόχος ἀπεχώριζεν ἄνευ πολ-
λῆς προσοχῆς τὰς δύο ἀδελφάς, αἵτινες διετέλουν
ἐτι ἐνηγκαλισμένοι. Ἦτο βεβία ὅτι τοῦ λοιποῦ
οὐδεὶς ὑπῆρχε κίνδυνος τοῦ νὰ ἐξυπνήσῃ.

Δύο ὀθόνην ἐξηπλώθησαν χαμαὶ· ὁ Γρούφης
καὶ ὁ σύζυγός του περιτύλιξαν ἐντὸς μιᾶς ἐξ αὐ-
τῶν τὴν Κλάρην, καὶ τὴν ἐναπέθεσαν ἐντὸς εἵδους
αἰώρας (hamac) ἣν προηγουμένως εἶχον προσθέσει
εἰς τὸ σχοινίον. Συνήθως ἡ κλίνη αὕτη δὲν ἐχρη-
σίμευσεν εἰς τοὺς ζῶντας.

Ὁ Μάστωρ Γρούφης ἤρπασε κρίκον τινα σιδη-
ροῦν καταπεπωκότα καὶ προσσηροσμένον εἰς τὸ
ἔδαφος ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο πρὸ ὀλί-
γου ἡ τράπεζα, καὶ ἀνεθήκωσε καταράκτην τινὰ,
ὅστις ἐτρούξεν ἐπὶ τῶν ἐσκωριασμένων στροφιγγῶν
του, ἀποκαλύπτων ζοφερὰν τινὰ καὶ κελυφαίνον ὀπὴν.

— Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησε σιγανά.

— Fellow (Σύντροπος) ἀπεκρίθη ἐκ βαθέων ἡ
φωνὴ τοῦ Βωβ-Λαντέρνα.

Ἡ τροχαλίη ἤρχισεν νὰ στρέφεται, καὶ ἡ λευκὴ
δεσμὴ ἡ περιέουσα τὴν Κλάρην ἐγένετο ἄρκετος
ἐντὸς τῆς ὀπῆς.

— Μὴ τόσο δυνατὰ, μὴ τόσο δυνατὰ! ἀνεβόη-
σεν ὁ Βωβλαντέρνος μετ' ἀνησυχίας. Χθὲς νὰ μὲ

βλάβῃς τὸ πρᾶμά μου, ἀρχικακοῦργε; Ποιὰ ἀπ' τῆς
δυὼ εἶν' αὕτη;

— Νὰ μὲ πᾶρ' ὁ διάβολος ἂν ἔβαλα ἐπανώγραμμα
τῆς ῥάχης τῆς, εἶπεν ὁ Μάστωρ Γρούφης μὲ τόνον
ὀργίλον. — εἶναι κείνη ποῦ μοῦτυχε πρώτῃ τὴν
βαστᾶς;

— Στάσο λιγάκι! . . . μὴν κἀνῆς ἀνοηταῖς! . . .
Δὲν εἶναι ἀπὸ σκόνη, τὸ ξέρις ἀρχισφάχτης; . . . Νὰ!
τὸ βαστῶ, τὸ καλὸ μου τὸ κοριτσάκι. Νὰ δοῦ με
καὶ τᾶλλο.

Τὸ σχοινίον ἀνεσύρθη πάλιν, ὁ δὲ Μάστωρ Γρούφ-
ης ἐν τούτοις περιτυλίξας τὴν Ἄνναν, τὴν εἶχεν
ἐτοιμὴν καὶ αὐτὴν διὰ τὸ ταξιδίον τῆς, ἀλλὰ καθ'
ἣν στιγμὴν τὸ ἀνδρόγυνον τὴν ἐναπέθετεν εἰς τὴν
αἰώραν, βημάτων κρότος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν
καὶ τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπον τοῦ Λαίρδου ἐφάνη
ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

Ἡ Κυρὰ Γρούφης ἐντρομος ἀφῆκε τὸ κρατούμε-
νον, καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς Ἄννης μὴ ὑποστηριζομένη
πλέον, ἔπεσεν ἐξω τῆς αἰώρας καὶ πίπτουσα ἀνύ-
ψωσε μίαν γωνίαν τῆς ὀθόνης ἣτις τὴν περιεκάλυ-
πτε. Οἱ δὲ μακροὶ καὶ λευμένοι πλόκαμοί τῆς ἐ-
ξεχύθησαν πάραυτα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Λαίρδος ἀνέβη τὴν κλίμακα οὐχὶ ὑποψία ἢ
περιεργεία φερόμενος, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φυσικῆς τάσεως
τοῦ νοός του, ἣτις πολὺ συχνὰ τὸν παρέφερε πέραν
τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου, ὅπως συμ-
βαίνει εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τῆς δευτέρας λεγομένης
ὀράσεως, δεισιδαιμονίας ἣτις κατέστη ἐνδημικὴ
ἐν Σκωτίᾳ. Αἱ συμφοραὶ καὶ τὰ σφάλματα τρικυ-
μιώδους παρελθόντος τὸν ἔκαμνον νὰ προσρᾶ ἄλλα
σφάλματα καὶ ἄλλας δυστυχίας, καὶ κατὰ μέγα
μέρος τὸ μίγγμα τοῦτο τῶν παλαιῶν παθημάτων καὶ
τῆς μελλούσης λύπης διετάραττε τὴν ψυχὴν του
εἰς τοσοῦτον ὥστε νὰ φαίνεται εἰς τὰ ὄμματα τῶν
ξένων σχεδὸν ὡς παράφρων.

Ἦλθε λοιπὸν ἐκεῖ αὐτομάτως καὶ χωρὶς νὰ σκέ-
πτηται, καὶ διότι συνήθως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο
κατέλυε.

— Φύγετ' ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ἐξερχόμενος, θέλω νὰ
ἦμαι μόνος.

Ἡ Κυρὰ Γρούφης μ' ὄλην τὴν σύγχυσίν τῆς εἶχε
τὴν παρουσίαν τοῦ νοός τοῦ νὰ τεθῆ μεταξύ τῆς
Ἄννης καὶ τοῦ Λαίρδου.

— Ἐχομ' ἀκόμη μίαν μπάλλα νὰ καταβιάσω-
μεν, αὐθέντη, εἶπε προσκαλέσασα εἰς βοήθειαν τὸ
ἐρασμιώτατον μεδίαμά τῆς, — τώρα σὲ δίδομεν
τῷ δωματίῳ σας.

Ὁ Λαίρδος προὐχώρησε βραδέως εἰς τὸ ἐνδότερον
τοῦ θαλάμου, τὸ δε περίλυπον καὶ ἀκίνητον βλέμμα
του εἰδείκνυεν ὅτι οὐδὲν ἔβλεπεν ἐκ τῶν συμβαινόντων
περὶ αὐτοῦ.

— Ἄφες τὸ σχοινί! κακορίζικε, ἄφες τὸ σχοινί!
ἐμορμούρισεν ἡ Κυρὰ Γρούφης ἡμερογραφημένη πρὸς
τὸν σύζυγόν τῆς, ὅστις ἴσατο ὡς ἀπολιθωμένος.

— Νὰ φωνάζετε μίαν ἀμαξάν, εἶπεν ὁ Λαίρδος;

θέλω νὰ ὑπάγω εἰς Κορνιχίλλην ἵνα ἴδω πὰς θυγατέ-
ρας μου.

— Ἢ, πόσον θὰ χαροῦν, αἱ ταλαίπωροι κόραι! ἐ-
τόλμησε νὰ προφέρῃ ἡ Κυρὰ Γρούφης, ἣτις γραφεῖσα
πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς—Ἄθλιε, τῷ λέγει, δὲν ἀφίνεῖς
τὸ σχοινί!

Ἄλλ' ὁ ξενοδόχος ἔμενε ἐμβρόντητος. Ναί μιν
ἦτο κακοῦργος ἀτρόμητος, ἀλλὰ πολὺ ἀπειχε τοῦ
νὰ ἐξισοῦται κατὰ τὴν ἐντέλειαν μὲ τὴν γυναῖκά του,
καὶ ἡ παρούσα τοῦ πατρὸς ἐνώπιον τῶν δύο θυ-
σιασθεῖσάν θυγατέρων του τὸν ἔκαμνε νὰ παγῶνῃ
ἀπὸ φρίκην καὶ φόβον ἐνταυτῷ.

Ἐν τούτοις ὁ λαίρδος εἶχε φθάσει εἰς τὸ μέσον
τοῦ θαλάμου, καὶ ἡ κυρὰ Γρούφης μόνη τὸν ἀπε-
χώριζεν ἀπὸ τῆς κρεμαμένης ἐπὶ τοῦ κελυφέντου
καταράκτου θυγατρὸς του.

Τὸ δωμάτιον ἐφωτίζετο ὑπὸ μιᾶς μόνης λαμπά-
δος, κειμένης ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ δείπνου, τῆς
ὁποίας ὅμως τὸ φῶς ἐπίπτε κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ
ὠραίου προσώπου τῆς Ἄννης.

Ἀκόμη ἐν βῆμα καὶ ὁ Λαίρδος εὐρίσκειτε κατὰ
πρόσωπον μὲ τὴν θυγατέρα του.

Ὁ Γρούφης ἦτο ὠχρὸς ὡς σινδόνη, ἀλλ' ὁ ξε-
νοδόχος εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν ἤρπασεν
αἴφνης τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος καὶ ἔσυρεν αὐτὸ
δλαῖς δυνάμειν· ὁ κώδων ἔκρουσε, καὶ ἐνῶ ὁ Λαίρ-
δος διὰ φυσικοῦ κινήματος ὕψωνε τὴν κεφαλὴν ἵνα
ἴδῃ πόθεν ἤρχετο ὁ κρότος, ἡ Κυρὰ Γρούφης δι' ἐ-
νόος πηδήματος ἔρπασεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἐβίβασε
τὴν λαμπάδα.

Σκότος πυκνότατον κατέλαβε τὸν θάλαμον, ἀλ-
λὰ συγχρόνως κραυγὴ τρομερὰ τοῦ Λαίρδου ἐδήλωσεν
ὅτι εἶχε λάμψειν ἀρκούντως.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέπη ἡ τελευταία λάμψις
τῆς λαμπάδος, ὁ Ἄγκος εἶδε τὸ πρόσωπον τῆς θυ-
γατρὸς του, ἴσως μόνον ἐπὶ ἐνός εἰκοστοῦ τοῦ δευ-
τερολέπτου, ἀλλ' ὅπως δῆποτε τὸ εἶδεν, ὠχρὸν καὶ
περιβεβλημένον κόμην λευομένην, καὶ κρεμαμένην
ὑπεράνω τοῦ κελυφέντου καταράκτου.

Ἡ τῆσθε ἐν τῇ καρδίᾳ ὀδύνην τοσοῦτου ὀξείαν
ὥστε τὰ γόνατά του ἐκάμψθησαν, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ
πέσῃ ὑπίος· αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του διετάθη-
σαν ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἴδῃ ἀκόμη, εἶτα δὲ συρόμενος
ὑπὸ τῆς συνήθους ῥοπῆς τῶν ἰδεῶν του πρὸς τὰ ὑπὲρ
φύσιν, ἠρώτησεν ἐκυτὸν μήπως τὸ ὄραθὲν ἦτο ὀπτα-
σία.

Ἡ δὲ ὀπτασία αὕτη τί ἀνήγγελλε; Τρομερὸν κίν-
δυνον. . .

Προὐχώρησεν ἐν βῆμα, οὐχὶ πρὸς τὴν ταλαίπω-
ρον Ἄνναν, ἀλλὰ πρὸς τὴν θύραν, ἵνα δράμῃ εἰς Κορ-
νιχίλλην, νὰ τεθῆ μεταξύ τῶν δύο θυγατέρων του καὶ
τοῦ κινδύνου τῆς φαντασίας του.

Ἡ Κυρὰ Γρούφης ἐντρομος γενομένη κατὰ πρῶ-
τον ὑπὸ τῆς κραυγῆς τοῦ Λαίρδου, ἣτις ἐδήλωσεν
αὐτῇ τὴν ματαίωσιν τοῦ στρατηγημάτος τῆς, ἀνέ-
λαβε πάραυτα τὸ θάρρος τῆς, καὶ βλέπουσα ὅτι ἔμενε

ἀκίνητος, ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ καταράκτου, ἤρπασε τὸ σχοινίον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ συζύγου της, ἡ τροχαλία ἐστράφη, καὶ ἡ Ἄννα κατέπεσε ὡς ὄγκος ἀψυχος εἰς τὸν πυθμένα τῆς λέμβου.

— Ἰ, ποῦ νὰ πῶρ' ἡ ὄργη! ἐγόγγυσεν ὁ Βώβης, — ὁ κακοῦργος ὁ Γρούφης μου τὰ πετᾷ σὰν κουρέλια.

— Τράβα τὰ κωπιά σου! διέκοψε ζωηρῶς ἡ ξενοδόχος· καὶ ὁ στιβαρὸς καταράκτης κατέπεσε μὲ πάταγον.

Ὁ Κρότος οὗτος ἔλαμψε τὸν Ἄγκων Μακ-Φηρλάνην νὰ σκιρτήσῃ ὑπὸ τρόμου, καὶ μετέδωκεν αὐτῷ τὴν αἰσθησὶν τῆς ἀληθείας.

— Ἡ θυγάτηρ μου! ἀνέκραξεν ὁρμῶν πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἰδεῖ τὴν Ἄνναν—ὦ, εἶδον τὴν θυγατέρα μου!

— Ἡ θυγάτηρ σας! ἐπανελάθει ἡ ξενοδόχος προσπαθοῦσα νὰ ξεκαρδιισθῇ ἀπὸ τὸν γέλωνα, — ἀκοῦτε Κύριε Γρούφης, ὁ λαῖρδος εἶδε τὴν θυγατέρα του.

Ὁ Λαῖρδος εἶδε τὴν θυγατέρα του, εἶπεν αὐτοματως ὁ Γρούφης.

Ὁ Μακ-Φηρλάνης ἐψύχεν ἐν τῷ σκότει πανταχοῦ, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο εὗρισκεν ἢ τὸ ἔδαφος.

— Νὰ μοῦ φέρετε φῶς, ἀμέσως! ἐφώναξε μὲ τὸν προσταγῆς, — φῶς νὰ μοῦ φέρετε εὐθύς!

— Νὰ, νὰ τώρα, εὐθύς, εὐγενέστατε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμώσητε διὰ τοσοῦτον ἀσήμαντον πρᾶγμα.

Καὶ πάραυτα ἡ Κυρὰ Γρούφης ἤναψε πάλιν τὴν λαμπάδα εἰς τὸν σωλῆνα τοῦ φωταερίου τοῦ φωτίζοντος τὴν κλίμακα.

Ὁ Λαῖρδος συσφίγγων ὁ τὸ μέτωπόν του διὰ τῶν δύο χειρῶν του περιέστρεψε τὰ βλέμματά του μετ' ἀπληστίας, ἡ δὲ Κυρὰ Γρούφης ἀναλαβοῦσα τὸ μείδιμά της τῷ εἶπε μειλιχίως.

— Ἡ αὐθεντίαςας ἐκοιμάτο πλησίον τοῦ πυρὸς, μήπως εἶδε κανὲν δυσάρεστον ὄνειρον;

— Εἶδον εἶπεν ὁ Ἄγκος θυμαλγῶς, — Ἰ! εἶδον κάλλιστα! .. ἐκεῖτο ἐκεῖ; .. εἶτε νεκρὰ εἶτε κοιμημένη!

* Ἐκλινεν ἵνα δείξῃ τὸ μέρος, καὶ λευκόν τι πρᾶγμα εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του, τὸ ὅποιον ἤρπασε ζωηρῶς.

Ἦτο μανδῆλιον λεπτοῦφές φέρον τὰ ἀρκτικά γράμματα Κ. Μ. Φ. κεντημένα ὑπεράνωθεν κλωναρίου σμίλακος.

Ὁ Δαῖρδος ἀνωρθώθη δι' ὄλου τοῦ ἀναστήματος του· οἱ ὄφθαμοί του ἐρρίψαν φλόγας, καὶ ἐξέπεμψεν ὠρυγμῶν ὑπόκωπον.

— Καὶ ἡ Κλάρη! ἀνεθόησε μὲ φωνὴν ὡς ἐκ βαράθρου ἐξερχομένην, καὶ αἱ δύο!.. καὶ αἱ δύο συγχρόνως!

Τοσοῦτος ὑπῆρχεν ἀναδιπλασιασμὸς ἀπειλῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Δαῖρδου, ὡς ἡ ξενοδόχος ἔφυγε τρέμουσα, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ὀπισθὲν της, ἀφίησα τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Ἰψίστου.

Ὁ Ἄγκος προῦχώρησε βραδέως πρὸς αὐτὸν, ἐπέλαβετο δρᾶξ τοῦ στήθους αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐρρίψεν ὑποκάτω ἐαυτοῦ ὡς νὰ ἦτο παιδίον. — Ἐλεος! ἔλεος! εἶπαν οἰμώζων ὁ ξενοδόχος ἡμιθανῆς ὑπὸ τρόμου.

Ὁ Ἄγκος τοῦ ὁποίου οἱ ὀδόντες ἦσαν συσφιγμένοι καὶ σχεδὸν συντριβόμενοι ὑπὸ τῆς ὄργης, ἐπειράθη τρίς ἵνα προφέρῃ τὰς λέξεις ταύτας.

— Τὰς ἐφονεύσατε;

— Ὅχι αὐθέντα μου, στὴν ψυχὴ μου σὰς λέγω ὄχι, ἀνεθόησεν ὁ Γρούφης. — Ὀλίγον ὅπιον κατέκπιον καὶ τίποτε ἄλλο.

Παρατεταμένος σεναγμῶς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους τοῦ Λαῖρδου.

— Ἄκουσον, εἶπεν, ἂν μοῦ πῆς ψεύματα ἐχάθης.

— Μὰ τὸ ὄνομα τοῦ Παναγίου Θεοῦ δὲν ἡξεύρω τίποτε εἶπεν ὁ Γρούφης. — Ὁ Ἄγκος τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν θυρίδα, τῆς ὁποίας ἀνῴψωε τὸ πλῆσιον.

— Βλέπεις τὴν λέμβον ἐκεῖνης; ἠρώτησε.

Ὁ Βώβης θέλων νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ἡ πρᾶγματειαίς του ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν εἶχεν ἀργοπορήσει ὀλίγον, καὶ διὰ τοῦτο ἡ λέμβος του μόλις ἀπέιχεν τεσσαράκοντα ὄργυιᾶς ἐκ τῆς θυρίδας. Ὁ Γρούφης τὸν εἰδείξε διὰ τοῦ δικτύλου εἰς τὸν Λαῖρδον, ὅστις πάραυτα ἀναβὰς ἐπὶ τῆς θυρίδος ἐρρίφη εἰς τὸν Τάμεσιν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ο ΓΕΛΩΣ.

Εἶσθε πολὺ φιλόλογος; ἀγοστή μοι φίλε Μ-εἶπον ἐσχάτως εἰς τινα φίλον μου λίαν εὐθυμον. — Δὲν ἐνθυμείσθε τὴν λατινικὴν παροιμίαν risus abundat in ore stultorum? — Φίλε μου, μοι λέγει, τὸν γέλωτα θεωρῶ ὡς μουσικὴν τῆς καρδίας, καὶ ὡς προτέρημα τοῦ λογικοῦ ὄντος, διότι τὰ ζῶα μόνον δὲν γελῶσι.

ΟΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ.

Πατήρ τις εἰσελθὼν μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς τι βιβλιοπωλεῖον διὰ ν' ἀγοράσῃ δι' αὐτὸν γεωγραφικούς πίνακας τῷ προσέφερε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης, λέγων.

— Πῶς σου φαίνεται αὐτὸς Γεώργιος;

— Ἄτελής, πάτερ μου.

— Διὰ τί;

— Διότι δὲν ἔχει σημειωμένην τὴν Μόσχαν.

— Καὶ δὲν ἐνθυμείσαι ἀνόητε ὅτι τὴν ἔκαυσαν!